

359

שְׁרִיר אֵזֶר

פרשת

אמור

תשפ"ד

תוכן

שיעורים

3 שיעור שנמסר במלגה מלכה מוצאי שבת קדש קדושים
7 שיעור שנמסר ביום רביעי אחרי מות כג ניסן

29 והתקדשתם: עמלק היום – זה התאוה הידועה
33 הפרישה: שבת ל' אייר – נצח שבנצח

בשער: מוריני הרב
בניחום אבליים אצל
האדמו"ר מספינקא
השבוע ביום ראשון

נכתב ונערך

על ידי

בולג

שעל ידי

יפוצו מעינותך חוצה

בשורה משמחת

בי"ה ניתן לקבל את הגליון "שבבי אור" עם
השיעורים היומיים תפילות ותמונות ממוריני
הרב אליעזר ברלנד

מדי שבוע בערים:

10. דימונה	1. ירושלים
11. אשקלון	2. בת ים
12. טבריה	3. נתיבות
13. אור יהודה	4. רעננה
14. חריש	5. באר שבע
15. בני ברק	6. פתח תקוה
16. אופקים	7. אשדוד
17. חדרה	8. ביתר
18. חולון	9. בית שמש

לפרטים נוספים או לקבלת הגליונות בערים נוספות:

058-3289-318

050-4120-653

התמונות באדיבות:
שמעון כהן

הופיע הספר החיזוק היומי
20 ש"ח בלבד
מוריני הרב אמר שמעולם לא
ראה ספר כל כך יפה

• החיזוק היומי •

הגאון הצדיק הרב אליעזר ברלנד שליט"א

שבבי
אור

שִׁיעוּרִים

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּמִלּוּחַ מַלְכָּה מוֹצְאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ קְדוּשִׁים

[1] לְלַמַּד תּוֹרָה, לֹא לְדַבֵּר עַל שׁוּם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל. כָּל מֵה שְׂאָדָם לֹא יָכוֹל לְלַמַּד, כִּי הוּא מְדַבֵּר עַל מִישָׁהוּ, הוּא מְקַפֵּיד עַל מִישָׁהוּ, הוּא מְקַפֵּיד עַל אִשְׁתּוֹ פְּתָאם, אִשְׁתּוֹ זֶה הִהְכִי עוֹזֶרֶת לוֹ, הִכִּי אֶהוּבָה עָלָיו, הִכִּי נֶאֱמָנָה לוֹ, בְּסוּף הוּא בּוֹגֵד בָּהּ וְהוּא מְדַבֵּר עָלֶיהָ דְבָרִים לֹא טוֹבִים — אִזְ הַשֵּׁם זוֹרֵק אוֹתוֹ מֵהַתּוֹרָה, "כִּי... אֵשֶׁת נְעוּרַיִךְ אֲשֶׁר אַתָּה בְּגִדְתָּהּ בָּהּ וְהִיא חִבְרַתְךָ וְאַשְׁת בְּרִיתְךָ" (מְלָאכִי ב, יד), אִם אָדָם מְדַבֵּר עַל אִשְׁתּוֹ אֵיזָה מְלָה, אִזְ הוּא כֹבֵר חֵיב מִיָּתָהּ, בְּאוֹתוֹ רָגַע, אִזְ הוּא חֵיב מִיָּתָהּ.

וְנִדְב וְאַבְיָהוּא, שְׁלֹא הִתְחַתְּנֵנוּ, אִזְ הֵם הִתְחַתְּבוּ מִיָּתָהּ. כִּי אִם אָדָם אֵין לוֹ אִשָּׁה — אִזְ הוּא חֵיב מִיָּתָהּ. כִּי הוּא פּוֹגֵם בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

כִּי הַתּוֹרָה הִיא סְפִירַת הַמַּלְכוּת. עֲכָשְׁיו אֲנַחְנוּ בְּהוֹד שְׁבַת־פְּאָרַת, מִחֵר זֶה יְהִיָּה יְסוּד שְׁבַת־פְּאָרַת, וְאַחֲרֵי זֶה מַלְכוּת שְׁבַת־פְּאָרַת, שְׁבַת הַבָּאָה כְּבָר יְהִיָּה נִצַּח שְׁבַת־נִצַּח, שְׁבַת הַבָּאָה כָּלִם חֵיבִים לְהִיּוֹת כָּאֵן, כָּלִם. גַּם נַחְמָן בֶּן פִּיגְא, יְהִיָּה חֵיב לְהִיּוֹת כָּאֵן, כִּי זֶה נִצַּח שְׁבַת־נִצַּח, כָּל אֶחָד יִרְאֶה לְהִיּוֹת כָּאֵן בִּירוּשָׁלַיִם. וְאַחֵר כֶּךָ...

הַרְבֵּיָּה אוֹמֵר: אֶסוּר לְהִגִּיד עַל שׁוּם בֶּן יִשְׂרָאֵל "רָשָׁע", בְּפֶרֶט עֲכָשְׁיו הַיּוֹם שְׁרוּאִים שְׁכָלִם מוֹסְרִים אֶת הַנֶּפֶשׁ, כָּלִם מוֹכְנִים לְמוֹת. (נִדְב וְאַבְיָהוּא) [דָּתוֹ וְאַבְיָהוּא]

קָבְלוּ מַכּוֹת רַצַּח, אִזְ נִבְקַע לָהֶם הַיָּם, כִּיּוֹן שְׁנִבְקַע לָהֶם הָעוֹר — נִבְקַע לָהֶם הַיָּם, קָבְלוּ מַכּוֹת, עַד שְׁנִבְקַע לָהֶם הָעוֹר, "הַבְּאִשְׁתָּם אֶת רִיחְנֵנוּ" (שְׁמוֹת ה, כא) — אוֹמֵר

מהם. הכי טוב שהם ימותו.

כמו עשו, הוא אמר: אני רוצה
כבר שאבא שלי ימות. עשו הוא
נורא נזדר בכבוד אב ואם, הוא
לא רצה שיהיה שום צער לאבא
שלו, הוא אמר "אני לא הורג את
יעקב בחיי האבא, אני קדם הורג
את אבא ואחרי זה את יעקב,
העקר שלאבא לא יהיה שום
צער..."

אדם צריך לשמר שלאבא לא
יהיה שום צער, אז איך אני יהרג
את האבא, אז הוא אמר אני
יתחנן עם מחלת [בת ישמעאל],
וישמעאל אני יזמין אותו לשבע
ברכות, איך ישמעאל יבא לשבע
ברכות? אני לא יודע... אין לו
מה לעשות? ! הוא שודד! אבל
הוא יעזב את השוד שלו ויבא
לשבע ברכות, בשבע ברכות אני
אשכנע אותו לחסל את יצחק,
ויקח את הירושה של יצחק, ואני
יקח את הירושה של יצחק

אבל בסוף הם חלקו על הצדיק,
אז זה לא היה שוה, זה לא היה
שוה, אז עד היום הם לא יוצאים
מהגיהנם. שאדם חולק על
הצדיק, זה הדבר הכי נורא
שבעולם! אפלו שהוא מוסר את
הנפש למען עם ישראל, והוא
מוכן למות למען עם ישראל,
בסוף הוא מדבר על בחורי
ישיבות, אז בסוף הוא נכנס
לגיהנם, אין לו חלק לעולם הבא.

ולכן אדם, כשאדם מקים את
תורת הצדיק, שהצדיק זה
כלליות נשמות ישראל עד סוף
הדורות. משה רבינו, נדב
ואביהוא אומרים: מתי ימותו
כבר זקנים, נמאס כבר מהזקנים
האלה, פשוט נמאס להם, הכי
טוב שימותו וכבר נשתחרר

אָבֶל נָדָב וְאָבִיהוּא יִגִּידוּ "מְתֵי
יְמוֹתוֹ"? ! אַז אֹמֵר ה' "עֲשֶׂה
מֵאֲמֵרוֹת": שְׁזֵה הִיָּה כְּשֵׁהם (-
מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן) עָלוּ לְשָׁמַיִם, כְּשִׁמְשָׁה
וְאַהֲרֹן עָלוּ לְשָׁמַיִם, בְּכ"ד פְּסוּק
א', אָמְרוּ [נָדָב וְאָבִיהוּא] הֵם הֵם

וְיִשְׁמַעֲאֵל בְּיַחַד. אַז הוּא עֲשֶׂה
חֶשְׁבוֹן שֶׁל שְׁנֵי צַפְרִים בְּמַכָּה,
וְעַם יַעֲקֹב זֶה שֶׁלֶשׁ צַפְרִים, אַז
שֶׁלֶשׁ צַפְרִים בְּשִׁנְיָה אַחַת. אַז זֶה
הִיָּה עֲשׂוֹ.

מישהו, אז הוא מקבל צרעת.
כמו מרים קבלה צרעת.

כי מרים שמעה שאח שלה ימות,
התעלפה על המקום, הביאו
החיאה, הביאו יחיאל שטרן,
החיאה, אבל הוא לא הצליח
להחיות אותה. אז היא בסוף היא
נסעה לאומן, היא התפללה על
הציון של רבנו. רבנו אמר: תסעי
הלאה לבארדיטשוב, אז היא
נסעה לבארדיטשוב, ר' לוי יצחק

עולים לשמים — הם כבר לא
יָרְדוּ, אז זה כבר גמרנו, אז זה
כבר אנחנו צריכים להנהיג את
הדור. אבל הם דברו לשון הרע,
כי הם אמרו שמשנה לא ראוי
להנהיג את הדור החדש, אז לכן
מפסיקים באמצע הספור של נדב
ואביהוא, מפסיקים בתזריע
מצרע, שאדם ידע — אפלו אם
הוא נדב ואביהוא, כזה קדוש,
אם הוא מדבר לשון הרע על

**שיעור שנמסר ביום
רביעי אחרי מות כג ניסן**

... היה אתרוג אחד לכל הקהילה, ואז צריכים מתנה על מנת להחזיר, כי זה כל הקהילה, יום ראשון צריך להיות שלכם.]-
[אז בחג זה נטילה שלמה, אלף איש אתרוג אחד, זה לוקח כמה שעות, כמו אצל הנאצים אלף איש אתרוג אחד, אצל הנאצים בוורשה, הם נכנסו בערב סוכות

מבארדיטשוב אָמר לָהּ: תִּסְעִי לְקַרְעֵסְטְרִיר, זֶה הָיָה בְּג' אֲיִיר, הִיא נִסְעָה לְקַרְעֵסְטְרִיר, הִיא הִסְפִּיקָה אֶת הַכֹּל, הוּא חַי עוֹד אַרְבָּעִים שָׁנָה. אִז בְּזָכוֹת שֶׁהִיא הִיָּתְהָ אֶצֶל ר' שְׁעִילָה, אִז הִיא זָכְתָה שְׁאַחִיָּה חַי אַרְבָּעִים שָׁנָה, וְנִזְכָּה לְגַאֲלָה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

וכל הדירה שלו נהרסה, ואז הוא נהיה 90 אחוז חרש, ואז הוא נפטר בחג השבועות תש"ה, חג השבועות תש"ה זה הזמן הכי טוב.

אתמול היה יארצייט של היטלר ימח שמו, היה יארצייט, 30 באפריל, [אז] זה היה ערב ל"ג בעומר, ר' שמעון הזמין אותו לישיבה של מטה, לא ישיבה של מעלה, הזמין אותו שם לגהינום,

לוורשה, אז אנשים עוד הצליחו לארגן איזה אתרוג, אתרוג אחד לאלף איש, מי שהיה בוורשה בזמן השואה הוא צריך לזכור את זה, כי לא היה אתרוגים, הם התחילו את המלחמה בי"ז אלול, בערב סוכות נכנסו לוורשה, ואז האמרי אמת נהיה חרש, הוא ירד למטה לקומה למטה בחדר מדרגות, אבל הפצצה נפלה בקומה השלישית,

לנו אין שייכות לציונים.
עכשיו הגיע בלינקן שלא יעשו
מירון, לא יכנסו לרפיח, הסכימו
לשחוט עוד יהודים, הוא מסכים
על כל חטוף שישחטו 1500
יהודים, במקום אלפיים יהודים
1500, הוא הגיע לפשרה גדולה
מאוד, כי בהתחלה הם דרשו
אלפיים יהודים לכל נפש
שישחטו אותם, על כל חטוף, אז
הוא הוריד את זה לאלף חמש

אז רשב"י הזמין אותו, אז בדיוק
היה הרב זילברמן, הוא אמר
עכשיו לא מדליקים [מדורת ל"ג
בעומר].

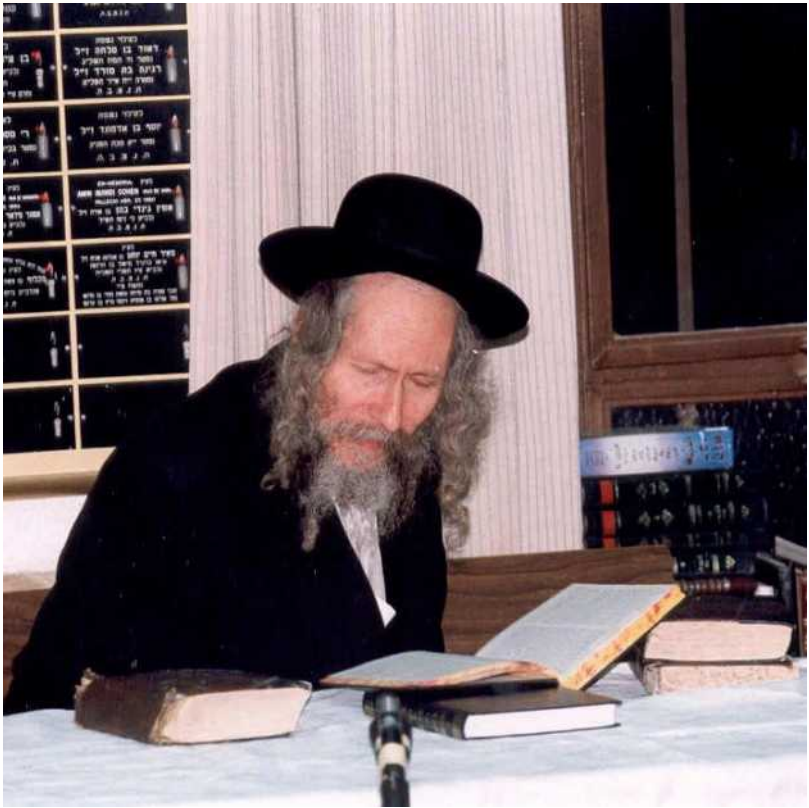
אז עכשיו גם כן הציונים לא
ירשו להדליק, אמרו כבר, כי
יורים כל הזמן טילים על צפת,
ועל הר מירון, על הג'רמק, אז
הם אמרו שהם לא מרשים לקיים
את ההילולא, אבל שובו בנים
יסעו, לא משנה, לנו לא משנה,

מאות, אז לכן בלינקן נמצא עכשיו כאן, הוא רוצה להוריד את זה מאלפיים לאלף חמש מאות, שובו בנים הוא גם כן ביקש שיתרמו כמה בחורים, אמרנו בינתיים עד ש, אז אמרנו שאין עוד פתקים.

אקדח אחד עם עשרה כדורים, מותר רק שמונה כדורים, שמא תירה במישהו, אז מישהו החזיק אקדח בלי רישיון, יעשו לו משפט, בסוף אז הוא הצליח להוריד 15 מחבלים, השאר ברחו, הם לא ידעו שיש רק 15 [כדורים], הם ראו 15 נהרגים אז כולם ברחו. עד שהצבא הגיע לקח ארבע ימים. זה היה בכיסופים, אז כולם ברחו, בזכות

כי לא היה נשקים בשמחת תורה [להתגונן], לקחו את כל הנשקים מכל החיילים, מהכוננות, היה

אב ובנו, והרגו את יגל יעקב, והשני איך קראו לו? הלל, השני קראו לו הלל, שני בחורים, הם היו בהסדר, כל ההסדר זה בחורי ישיבה, נצח יהודה, אז רוצים שהם עכשיו יכנסו לרפיח, אף אחד לא רוצה להיכנס לרפיח, מה כולם ימותו שם, רק נצח יהודה מוכנים להיכנס, רק הדתיים מוכנים להיכנס, אז חוץ מהדתיים אף אחד לא מוכן

15 כדורים זה היה לרכז, אחרים היה להם אקדחים בלי כדורים, כי לקחו להם את הנשקים מהנשקיות, הכל [אשמים] הרצי הלוי יואב גלנט, הם הכי חכמים בעולם... אז לקחו את הנשקים, וגם פינו את הצבא.

כי בחווארה אז המתנחלים שם משתוללים שוברים עוד חנות עוד חנות, כל פעם הם (- הערבים) הורגים עוד כמה בחורים, הרגו

העסקה, כבר כמעט 90 אחרון
היא כבר מאושרת, אולי ברגע
האחרון החאמס יתחרט.

אז על כל פנים אנחנו מדברים
על זה עכשיו, שיצאה הגזרה
להרוג להשמיד ולאבד, אז לקחו
אתרוגים, אז היו צריכים להביא
אתרוגים מקורבו, אז נשאר
אתרוג אחד, באומן היה אתרוג
אחד, בכרדיטשוב אתרוג אחד,

להיכנס.

אז עכשיו בלינקן כאן, אז
בהתחלה רצו [להרוג] אלפיים איש
על כל חטוף, ואחרי זה עשו
הסכם 1500, כי הם רוצים על כל
חטוף רצו אלפיים, עכשיו הם
ירדו לאלף חמש מאות, זה
הפשרה, כי בלינקן הוא אוהב
ישראל... הוא רוצה לשחרר את
כולם [בתנאי הנ"ל...], וזה כבר ממש

איך לכתוש טוב את הגרעינים זה מרפא את כל המחלות בעולם, זה סוד האתרוג.

ולכן נקרא פרי עץ הדר, התורה לא אומרת [אתרוג] היא אומרת פרי עץ הדר, ערבי נחל היא אומרת, ענף עץ עבות, הדס, לולב היא לא אומרת, כפות תמרים.

כי מברכים על הלולב -] "על נטילת

דבר ראשון זה הגיע לברדטישוב, כי גם הגוי טעם את זה באמצע... [הגוי שמע ששילמו] אלף דולר לאתרוג, אז בטח זה הפרי הכי טעים בעולם, אז הוא נגס, הוא רצה לראות אם זה טעים, באמת זה הכי מר, אבל באמת באתרוג יש סגולות שאין בשום פרי, שזה יכול לרפא את כל המחלות בעולם, אם יודעים

על תחיית המתים מהתורה, כי למה אומרים נטילת לולב? צריכים להגיד נטילת אתרוג, האתרוג הוא החשוב, מה, לולב זה ענף, אלא עתידים כל עצי השדה לתת פריים, כל העצים! על כל ענף עוד יהיה פירות כאלה שלא היה מעולם! אז

לולב", ולכאורה הין] צריכים לברך על האתרוג, באמת צריכים לברך על האתרוג, כי מברכים על הפרי, לא על הענף.

אלא מכאן לתחיית המתים מהתורה, ברגע שאנחנו לוקחים אתרוג ולולב אז זה מה שמראה

מראי מקומות והערות

שהפירות גדלים מהענפים עצמם, אבל לעתיד לבוא מענפי הדקל עצמם יצמחו פירות שלא היו כאילו טובים מעולם,

¹ [לכאורה כוונת התירוץ שהיום בעץ דקל התמרים צומחים בנפרד, וענפי הדקל עם ענפי סרק שלא ככל העצים

הלולב, כל הברכה זה רק על הלולב אפילו שהאתרוג יותר חשוב.

הספרי שואל, והמשנה למלך מביא את זה בפרק ה' בחמץ ומצה², הרי צריכים לעשות

עתידים כל עצי השדה, "עצי השדה ימחאו כף" (ישעיהו נה, יב), כל עץ יתן פריו, אז גם הלולב יהיה מלא פירות, אז לכן מברכים על הלולב, כי הלולב יהיה פירות כאלה שלא היה מעולם, לכן כל הברכה זה על

מוראי מקומות והערות

ומפני חשיבות זו מברכים על הלולב].

² משנה למלך הלכות חמץ ומצה פרק ו

[א] מצות עשה מן התורה לאכול מצה בליל ט"ו שנאמר "בערב תאכלו מצת". מבאר בסוף פרק ערבי פסחים דמצה בזמן הזה דאורייתא אליבא דרבא ונאמא לו פרתיה. ובתורת פנינים פרשת אמור גרסינן "ובחמשה עשר יום לחדש הזה חג המצות" יום זה טעון מצה ואין חג הסוכות טעון מצה והלא דין הוא ומה אם זה שאין טעון סוכה טעון מצה זה שטעון סוכה אינו דין שטעון מצה תלמוד לומר "הזה" חג המצות זה טעון מצה ואין חג הסוכות טעון מצה עד כאן. תו גרסינן התם "הזה" חג הסוכות זה טעון סוכה ואין חג המצות טעון סוכה והלא דין הוא ומה אם זה שאינו טעון מצה טעון סוכה חג המצות שהוא טעון מצה אינו דין שטעון סוכה תלמוד לומר "הזה חג הסוכות" חג הסוכות זה טעון סוכה ואין חג המצות טעון סוכה עד כאן.

וכתב הרב קרבו אהרן במאי דשנו בשני הבריתות הללו והלא דין הוא דלזה איצטריך קרא למעוטי משום דאי קל וחמר לא הוה איצטריך זה למעוטי דמהיכא תיתי לרבויי.

ותמיהא לי מלתא דלמאי איצטריך קרא למכתב זה גבי מצה למעוטי חג הסוכות ממצה וגבי סוכה למעוטי חג המצות מספקא לא לכתוב אלא או זה דחג המצות או זה דחג הסוכות ואנו ממעטים סוכה ממצה ומצה מספקא. משום הכי פתב קרא זה גבי חג המצות ממשמעוטיה דקרא מימעטי חג הסוכות ממצה דהכי קאמר הזה חג המצות יום זה טעון מצה ואין חג הסוכות טעון מצה ומדאיצטריך קרא למעוטי חג הסוכות ממצה על פרח דלמדנו דאין חג המצות טעון סוכה דאי אמרת בשלמא דאין חג המצות טעון סוכה משום הכי איצטריך קרא למכתב הזה למעוטי חג הסוכות ממצה משום דאי לא דמעטיה קרא הוה אמינא שחג הסוכות טעון מצה מקל וחמר ומה אם זה שאין טעון סוכה טעון מצה זה שטעון סוכה אינו דין שטעון מצה. אלא אי אמרת דחג המצות טעון סוכה לא איצטריך הזה דחג המצות למעוטי חג הסוכות ממצה דמהיכא תיתי דחג הסוכות טעון מצה דאיצטריך קרא למעוטי הא ליכא קל וחמר בין דחג המצות טעון סוכה. אלא ודאי מדמעט קרא חג הסוכות ממצה על פרח דלמדנו גם כן שאין חג המצות טעון סוכה. וכן גמי אי הוה פתיב קרא דהזה גבי חג הסוכות היינו ממעטים חג

מצה בסוכות או שיעשו סוכות בפסח, זה צריך להיות ביחד, כמו שאתה אוכל מצה אז תעשה סוכה, תעשה סוכה גם כן, תאכל מצה בסוכה זכר לענני כבוד, (רק שובו בנים עושים הכל הפוך לכן אני אומר, לכולם לא להיכנס לשובו בנים, לא משתלם, והראיה שהם עושים תמיד את סוכות הם

סוכות בפסח, בניסן, שובו בנים עושים סוכות בתשרי, נכון? אני לא טועה, אבל זה לא נכון, צריכים לעשות בניסן, מתי התחילו ענני כבוד? בט"ו בניסן, אז אם [הסוכה] זה זכר לענני כבוד שיתחילו בט"ו בניסן יחד עם המצה, הספרי שואל או שיאכלו

מראי מקומות והערות

וְהָאֵם לֹא פָתַח קֵרָא אֱלָא הָהּ דְּגַבֵּי חַג הַמִּצּוֹת הָהּ אֲמִינָא דְקֵרָא לֹא אָתָא אֱלָא לְלַמְדָּנוּ הַמְקוּם שְׁנַעֲשֶׂה בּוּ הַקָּל וְחִמְרָא שְׁלֵא נַעֲשֶׂה אוֹתוֹ בְּחַג הַסּוּכוֹת וְיִהְיֶה טַעוֹן מִצָּה לְהִכִּי פָתַח הָהּ לּוֹמֵר זֶה טַעוֹן מִצָּה וְאִין חַג הַסּוּכוֹת טַעוֹן מִצָּה. אֲבָל אִין הִכִּי נִמְי שְׁנַעֲשֶׂה הַקָּל וְחִמְרָא גַבֵּי חַג הַמִּצּוֹת וְנֹאמֵר אִם חַג הַסּוּכוֹת שְׁאִינּוּ טַעוֹן מִצָּה טַעוֹן סוּכָה חַג הַמִּצּוֹת שְׁטַעוֹן מִצָּה אִינוּ דִּין שְׁטַעוֹן סוּכָה לְהִכִּי פָתַח קֵרָא הָהּ דְּגַבֵּי חַג הַסּוּכוֹת לְלַמְדָּנוּ שְׁלֵא נַעֲשֶׂה הַקָּל וְחִמְרָא לְגַבֵּי חַג הַמִּצּוֹת וְאִין פָּתַח קֵרָא הָהּ דְּגַבֵּי חַג הַסּוּכוֹת לְכַד הָהּ אֲמִינָא אִיפְכָא דְקֵרָא לֹא אָתָא לְמַעוּטֵי אֱלָא שְׁלֵא נַעֲשֶׂה הַקָּל וְחִמְרָא לְגַבֵּי חַג הַמִּצּוֹת אֲבָל אִין הִכִּי נִמְי שְׁנַעֲשֶׂה הַקָּל וְחִמְרָא לְגַבֵּי חַג הַסּוּכוֹת וְנֹאמֵר אִם חַג הַמִּצּוֹת שְׁאִינּוּ טַעוֹן סוּכָה טַעוֹן מִצָּה חַג הַסּוּכוֹת שְׁטַעוֹן סוּכָה אִינוּ דִּין שְׁטַעוֹן מִצָּה לְזֶה פָּתַח קֵרָא הָהּ דְּגַבֵּי חַג הַמִּצּוֹת לְלַמְדָּנוּ שְׁאִין חַג הַסּוּכוֹת טַעוֹן מִצָּה וְלִפִּי זֶה אֲצַטְרִיכוּ תַרְוֵיהוּ הָהּ דְּגַבֵּי חַג הַמִּצּוֹת וְהָהּ דְּגַבֵּי חַג הַסּוּכוֹת (א"ה עיין בְּזֶה בְּהַלְכוֹת שְׁמִיטָה וְיֻבַל פָּרַק ט' ה"א כִּי שָׁם בִּאר"ה בְּרִייתָא אַחֲרֵת דְּוַגְמָא לְזֶה יַע"ש ב"ס ד'):

הַמִּצּוֹת מִסְפָּה מִמְשַׁמְעוּתֵיהּ דְקֵרָא וְחַג הַסּוּכוֹת מִמִּצָּה מִדְּאִצְטְרִיךְ קֵרָא לְמַעוּטֵי חַג הַמִּצּוֹת מִסְפָּה וְכַדְפִּתִּיבָנָא לְעִיל:

וְנִרְאֶה לּוֹמֵר דְּאִי לֹא פָתַח קֵרָא הָהּ אֱלָא גַבֵּי חַג הַמִּצּוֹת לֹא הָהּ מִמְשַׁמְעוּתֵיהּ אֱלָא חַג הַסּוּכוֹת מִמִּצָּה אֲבָל חַג הַמִּצּוֹת הֵיינו אוֹמְרִים דְּטַעוֹן סוּכָה וְמֵאִי דְאִצְטְרִיךְ קֵרָא לְמַעוּטֵי חַג הַסּוּכוֹת מִמִּצָּה הוּא מִשּׁוּם דְּאִי לֹא פָתַח קֵרָא הָהּ גַבֵּי חַג הַמִּצּוֹת לֹא הֵיינו יוֹדְעִים אִם חַג הַמִּצּוֹת טַעוֹן סוּכָה אִי לֹא וְאִין חַג הַסּוּכוֹת טַעוֹן מִצָּה אִי לֹא, מִשּׁוּם דְּאִם הֵיינו אוֹמְרִים דְּאִין חַג הַמִּצּוֹת טַעוֹן סוּכָה עַל פְּרָחָה הֵיינו אוֹמְרִים דְּחַג הַסּוּכוֹת טַעוֹן מִצָּה מִקָּל וְחִמְרָא וּמֵאִם חַג הַמִּצּוֹת שְׁאִינּוּ טַעוֹן סוּכָה טַעוֹן מִצָּה חַג הַסּוּכוֹת שְׁטַעוֹן סוּכָה אִינוּ דִּין שְׁטַעוֹן מִצָּה. וְאִם הֵיינו אוֹמְרִים דְּאִין חַג הַסּוּכוֹת טַעוֹן מִצָּה עַל פְּרָחָה הֵיינו אוֹמְרִים דְּחַג הַמִּצּוֹת טַעוֹן סוּכָה מִקָּל וְחִמְרָא וּמֵאִם חַג הַסּוּכוֹת שְׁאִינּוּ טַעוֹן מִצָּה טַעוֹן סוּכָה זֶה שְׁטַעוֹן מִצָּה אִינוּ דִּין שְׁטַעוֹן סוּכָה אִם כֵּן לֹא הֵיינו יוֹדְעִין בְּאִיזָה מְקוּם נֹאמֵר הַקָּל וְחִמְרָא אִי בְּחַג הַמִּצּוֹת אוֹ בְּחַג הַסּוּכוֹת וְאִפְשָׁר דְּמַסְפִּיקָא הֵיינו אוֹמְרִים שְׁחַג הַמִּצּוֹת יִהְיֶה טַעוֹן סוּכָה וְחַג הַסּוּכוֹת יִהְיֶה טַעוֹן מִצָּה. וְלִפִּי

עושים בתשרי, זה הראיה שהם עושים הכל הפוך, כי זה מתחיל בניסן), אז הספרי שואל גם בפרשת אמור, והמשנה למלך מביא את כל הספרי בהלכות חמץ ומצה פרק ה', הוא שואל חג המצות הזו הרי צריכים לעשות סוכה בחג המצות, לא לעשות סוכה בתשרי, אלא כתוב חג המצות המצות הזו שתעשה חג מצות בניסן, אז למה עושים את זה (- סוכות) בתשרי?

אלא אי אפשר להיכנס לסוכה, רק מי שמחלו לו את כל העוונות, רק מי שמחלו לו את כל העוונות הוא יכול להיכנס לסוכה, בלי שאדם מחלו לו את כל העוונות הוא לא יכול להיכנס לסוכה, אז צריכים לעשות את הסוכה דווקא אחרי יום כיפור, והכהן הגדול

מוציא את הסוכה מקודש קודשים.

הגמרא אומרת³

מראי מקומות והערות

הַר הָאֵיתִים" (זכריה יד, ד), למעלה מעשרה טפחים. ולא עלו משה ואלהיו למרום, והכתיב "וּמַשָּׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים" (שמות יט, ג), למטה מעשרה. והכתיב "וַיַּעַל אֱלֹהֵהוּ בַסֶּעֱרָה הַשָּׁמַיִם" (מלכים ב' ב, יא), למטה מעשרה. והכתיב "מֵאֲחַז פְּנֵי כֶסֶה פָּרְשׂוּ עָלָיו עֲנָנוּ" (איוב כו, ט) ואמר רבי תנחום מלמד שפירש שדי מזוי שכינתו ועננו עליו, למטה מעשרה. מכל מקום מאחז פני כיסא כתיב, אישתרבוני אישתרבב ליה כסא עד עשרה ונקט ביה. בשלמא ארון תשעה דכתיב "ועשו ארון עצי שטים אמתיים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו", אלא כפורת טפח מנלן, דתני רבי חנינא כל הכלים שעשה משה נתנה בהן תורה מדת ארכן ומדת רחבן

³ סוכה ד, ע"ב

ו-(סוכה) שאינה גבוהה עשרה טפחים (פסולה): מנלן אתמר רב ורבי חנינא ורבי יוחנן ורב חביבא מתנו בכולה סדר מועד כל כי האי זוגא חלופי רבי יוחנן ומעיילי רבי יונתן ארון תשעה וכפורת טפח הרי כאן עשרה, וכתיב ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפרת (ה, ע"א) ותניא רבי יוסי אומר מעולם לא ירדה שכינה למטה ולא עלו משה ואלהיו למרום שנאמר "הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַה' וְהָאָרֶץ נָתַן לַבְּנֵי אָדָם" (תהלים קטו, טז) ולא ירדה שכינה למטה, והכתיב "וַיֵּרַד ה' עַל הַר סִינַי" (שמות יט, כ), למעלה מעשרה טפחים. והכתיב "וַעֲמַדְוֹ רָגְלוֹ בַּיּוֹם הַהוּא עַל

שכהן גדול נכנס לקודש קודשים, בין הכרובים היזה את הדם שבע פעמים שמונה פעמים, פעם אחת ועוד שבע מהפר, פעם אחת ועוד שבע מהשעיר = 16, פעם זה רק על הארון, אחרי זה על אבן שתיה.

אז אדם צריך לדעת שכל הסוכה נמשך מיום כיפור, מהכרובים, שזה עשר טפחים, עשר טפחים

מאיפה יודעים ש[סוכה] זה עשרה טפחים מינימום? לומדים את זה מהכרובים, כי הכרובים סוככים בכנפיהם על הכפורת, עכשיו למדנו, אז סוככים בכנפיהם על הכפורת, כמה הם סוככים? עשרה טפחים, אז כל הקדושה של הסוכות לומדים מיום הכיפורים, אז צריכים סוכות לעשות אחרי יום כיפור, אחרי

מראי מקומות והערות

טפח סביב" מה להלן טפח אף כאן טפח:

ומדת קומתו, כפרת מדת ארכה ומדת רחבה נתנה, מדת קומתה לא נתנה, צא ולמד מפחות שבכלים שנאמר "ועשית לו מסגרת

יוצא? אם על כל קרן אחת ויש ארבע אז זה חידה, (לא חשוב, זה יהיה פעם הבאה...) אז זה נקרא ארבע, אם יש ארבע קרנות, וחוץ מזה מזים שבע פעמים על טהרת המזבח, על הציפוי הזהב, על הזהב, איפה שהגחלים של הקטורת.

כי מביאים גחלים [לקודש קודשים באותה כניסה] שמביאים קטורת, כי הצדוקים עושים את זה לפני זה, כתוב "בְּעֵנַן אֲרָאָה" (ויקרא טז, ב)⁴,

מעל הכפורת, יש כפורת, יש פרוכת, קודם מזים על הכפורת 16, אחרי זה מזים על הפרוכת 16, זה 32, אחרי זה נשאר עוד 11 על מזבח הזהב, 7, 41 על ארבע קרנות, כל קרן אחד, כמה קרנות יש למזבח הזהב? ארבע, אז על כל קרן מזים אחד, אז כמה פעמים מזים על המזבח? אם על כל קרן אחת, ויש ארבע קרנות, אז כמה הזאות יוצא על מזבח הזהב? על קרן אחד אחת, ויש ארבע קרנות אז כמה פעמים זה

מוראי מקומות והערות

תנו רבנן מעשה בצדוקי אחד שהתקין מבחוץ והכניס ביציאתו היה שמח שמחה

⁴ יומא יט, ע"ב

אראה על הכפורת", בענן, אז מה אומרים הצדוקים, שצריכים את האבקה של הקטורת לשפוך על הגחלים לפני שנכנסים, כי בענן אראה על הכפורת.

עכשיו זה אחרי מות, בדיוק זה הפרשה, עוד יומיים יקראו את הפרשה, כל הפרשה לומדים את זה עכשיו, כל הלכות יום כיפור לומדים עכשיו, כתוב "כי בענן

מראי מקומות והערות

והיו תולעין יוצאין מחוטמו ויש אומרים ביציאתו ניגף דתני רבי חייא כמין קול נשמע בעזרה שבא מלאך וחבטו על פניו ונכנסו אחיו הכהנים ומצאו ככף רגל עגל בין כתפיו שנאמר ורגליהם רגל ישרה וכף רגליהם ככף רגל עגל:

גדולה פגע בו אביו אמר לו בני אף על פי שצדוקין אנו מתיראין אנו מן הפרושים אמר לו כל ימי הייתי מצטער על המקרא הזה כי בענן אראה על הכפרת אמרתי מתי יבוא לידי ואקיימנו עכשיו שבא לידי לא אקיימנו אמרו לא היו ימים מועטין עד שמת והוטל באשפה

הגחלים.

״וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל אֶהְרֹן אַחִידָךְ וְאֵל יִבְאֵ בְכָל עַת אֶל הַקֹּדֶשׁ מִבֵּית לְפָרְכֶת אֶל פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל הָאָרֶץ וְלֹא יָמוּת כִּי בְעֵנָן אֲרָאָה עַל הַכַּפֹּרֶת״ (ויקרא טז, ב), פה לומדים 'בענן אראה על הכפרת', שלפני שהוא נכנס לכפרת צריך להיות ענון, אז הצדוקים שופכים את האבקה של הבשמים על הגחלים עוד

אז כתוב ״ולא ימות [כי בענן אראה]״, אחרת, הוא ימות, אז כל פרשת יום כיפור זה [קוראים] השבת אחרי שביעי של פסח [את] כל הפרשה, אתם חשבתם שביום כיפור לומדים את זה, לא, מה פתאום ביום כיפור, זה אחרי שביעי של פסח, עכשיו קוראים את כל פרשת יום כיפור, לומדים את כל הלכות יום כיפור, איך שופכים את הקטורת על

לפני שהוא נכנס לקודש קודשים מקבל שרשרת זהב באורך של שתיים וחצי מטר, כי מהכניסה לקודש קודשים עד הארון זה חמש אמות, זה במשכן, במקדש זה היה עשר אמות, חמש מטר, אז במשכן זה שתיים וחצי מטר, מקבלים שרשרת זהב, וארבעים שנה הוא (- אולי שמעון הצדיק) היה קשור עם שרשרת זהב. אומר התוספות ביומא דף ט',

לפני שהם נכנסים לכפורת, לקודש קודשים, ולכן כולם הלכו אחרי הצדוקים [שפשט הפסוקים נראה כמותם].

אבל אנחנו לומדים שבשעה שאתה עומד [בתוך קודש קודשים] מול הכפרת אז תשפוך את הבשמים, ואז כל ההיכל נהיה ענן, ואז הכהן הגדול יכול להיחנק, לכן סוחבים אותו עם שרשראות זהב, כל כהן גדול

ששלוש מאות כוהנים היו בבית כהן⁵, כל שנה מת! חוץ מיוחנן כהן גדול 80 שנה, שמעון הצדיק

מראי מקומות והערות

⁵ יומא ט, ע"א

אמר רבי יוחנן מאי דכתביב "יראת ה' תוסיף ימים ושנות רשעים תקצרנה" "יראת ה' תוסיף ימים" זה מקדש ראשון שעמד ארבע מאות ועשר שנים ולא שמשו בו אלא י"ח פהנים גדולים "ושנות רשעים תקצרנה" זה מקדש שני שעמד ד' מאות ועשרים שנה ושמשו בו יותר משלש מאות פהנים צא מהם מ' שנה ששמש שמעון הצדיק ושמונים ששמש יוחנן פהן גדול עשר ששמש ישמעאל בן פאבי ואמרי לה "א ששמש ר' אלעזר בן חרסום מפאן ואילך צא וקשב פל אחד ואחד לא הוציא שנתו:

תוספות:

ולא שמשו בו אלא י"ח כהנים - ריב"א גריס שמנה כהנים כדכתיב בהדיא בדברי הימים (א ה) עזריה אשר כהן בבית אשר בנה שלמה אמריה אחיטוב צדוק שלום חלקיה עזריה שריה ויהוצדק והוא הלך בהגלות ה' את יהודה אמנם בכל הספרים ובספרי (פרשת פנחס) ובירושלמי גרסינן י"ח כהנים ונ"ל לקיים גירסת הספרים וט' כהנים גדולים היו יהוצדק וכו' וסגני כהונה שמתקינין לכל אחד סגן תחתיו הרי י"ח כדאשכחן בסוף מלכים דקא חשיב לכהן גדול וסגן שלו בהדי הדדי דכתיב ויקח רב טבחים את שריה כהן הראש ומשנהו צפניהו וא"ת א"כ בבית שני נחשוב נמי סגני כהונה א"כ הוה ליה למימר קרוב לשש מאות כהנים גדולים ששימשו בו י"ל הא לא קשיא דבבית ראשון נקט שפיר י"ח וסגניהו לרווחא

דמילתא דאפילו את"ל אי אפשר שלא יארע אונס לכ"ג ביוה"כ אחד מכל השנים הללו שהוא משמש בכהונה גדולה ונמצא סגן משמש תחתיו אעפ"כ לא הוה הללו אלא י"ח וכ"ד דאי אמרינן דלא אירע פסול לכ"ג דבצרי להן אבל בבית שני כיון דכל אחד לא הוציא שנתו נקט ג' מאות לרווחא דמילתא דאפילו את"ל דמסתמא לא שימש הסגן תחתיו כיון שלא היה כ"ג אלא יוה"כ אחד מילתא דלא שכיחא הוא שבו ביום אירעו אונס ושימש סגן תחתיו אפילו הכי לכל הפחות קרוב לג' מאות היו אי נמי נ"ל ד"ח כהנים דקאמר היינו מפנחס ואילך שניתנה לו ולזרעו אחריה וכן משמע בספרי לכן אמור הנני נותן לו וגו' מלמד שעמדו ממנו בבנין ראשון י"ח כהנים נביאים ובבנין שני פ' כהנים וכו' ובנים ראשון קרי ממשכן ואילך עד גלות הארץ וכן יש בירושלמי בראשונה שהיו משמשין הוא ובנו ובן בנו שימשו י"ח כהנים והא דקאמר הכא בשמעתא זה מקדש ראשון שעמד ד' מאות ועשר ולא שימשו בו אלא י"ח משום דבעי למימר מקדש שני שעמד ד' מאות ועשרים ושימשו בו קרוב לג' מאות נקט נמי מנין בית ראשון ומיהו אותם י"ח כהנים לא שימשו כולם בבית ראשון וה"פ ושימשו בו י"ח כלומר שימשו בו כהנים כל כך עד שהשלימו לחשבון י"ח עם אותם ששימשו מעיקרא וכן מצאתי בדברי הימים אלעזר פנחס אבישוע בקי עזי זרחיה מריות אמריה אחיטוב צדוק אחימעץ עזריה יוחנן עזריה אמריה אחיטוב צדוק שלום חלקיה עזריה שריה יהוצדק הרי

לחיות לצאת חיים מקודש קודשים, ואחד מצאו לו כף של עגל בכתף, הוא זכה שכל החיים היה לו סימן בכתף, כף של עגל, אבל הוא ישר מת, הוא קיבל בעיטה מהמלאך.

אז שואלים איך המלאכים לא יצאו, [הרי כתוב בשעה שהכהן גדול נכנס לקודש קודשים:] וכל אדם לא יהיה באוהל מועד, וכל אדם זה לרבות מלאכים, מרוב הקדושה של הכהן הגדול אפילו המלאכים ברחו, וכל זה לומדים בפרשה השבת, עוד יומיים נקרא את זה, וכל אדם לא יהיה באוהל מועד, גם השכינה גם המלאכים כולם ברחו, הנה בפסקתא⁶ וכל

40 שנה, זה 120, ישמעאל בן פאבי 11, וגם היה אלעזר בן חרסום.

אז רק ארבע כהנים גדולים זכו

מראי מקומות והערות

מצאתי כן בפ' דברי הימים שפירשו תלמידי רב סעדיה זצ"ל והוא דבספרי איכא שבבית שני היו שמונים כהנים ובירושלמי איכא נמי הכי ואמרי לה פ"א ואמרי לה פ"ב ואמרי לה פ"ג ובשמעתא אמרי ג' מאות יש לומר התם לא קחשיב אלא כהנים שיצאו מפנחס:

⁶ פסיקתא רבתי - פרשה מז

גדול אתה מן אהרן שלא חילקתי כבוד לבריות בעולם כיוצא בו שהיה לבוש שמנה לבושי קודש ונכנס לבית קדשי הקדשים ומלאכי השרת בורחים מלפניו וכל אדם לא

מאבישוע בן פנחס עד שריה יש י"ח כהנים ולא שריה בכלל לפי ששריה גלה בגלות יכניה ולא קחשיב באותם י"ח כהנים אלא אותם ששימשו כל ימיהם אבל שריה שגלה בגלות יכניה כדאיתא בסוף מלכים ויהוצדק שגלה בגלות צדקיה לא קא חשיב והר"ר יעקב בש"ה אמר לנו בש"ר יקותיאל הלוי מורמיש"א דעזריה לא היה בימי שלמה אלא היינו עזריה שהיה בימי עוזיהו ולפי שמסר נפשו על עבודת בית המקדש כשבא עוזיהו לשרת וחירף אותו כדכתיב בדברי הימים (ב כו) לכך נקרא על שמו ויישר לפניו ושוב

מועד, (כל זה כתוב
 בפרשה שנקרא בשבת,
 אני לא יודע אם אתם
 תקראו את זה בשבת, אם
 תספיקו, אם אתם קמים
 באחד אז לא תספיקו...
 אבל אם תקומו בחמש
 תספיקו). **הנה, וכל
 אדם לא יהיה
 באוהל מועד**,
 [פסיקתא] **פרשה מ"ז**,
כאן עמוד רפ"ג,
**וברגע שהכהן
 הגדול נכנס לקודש
 קודשים אפילו
 מלאכי השרת
 בורחים**.

אז שואל הריטב"א⁷ אז איך הוא
 קיבל בעיטה מהמלאך? מותר

אדם לא יהיה באוהל מועד, הוא
 אומר השכינה ברחה מרוב פחד,
 השכינה בעצמה ברחה מאוהל

מראי מקומות והערות

⁷ ריטב"א יומא יט, ע"ב

ומצאו ככף רגל עגל בין כתיפיו. הקשו
 בירושלמי דהא כתיב וכל אדם לא יהיה
 באוהל מועד בבאו לכפר בקדש ודרשינן
 אפילו אותם שנאמר עליהם ודמות פניהם
 פני אדם, ותירצו דשאני הא דהכא שלא
 נעשה הקטורת כמצותו, עוד הקשו כן על
 מעשה דשמעון הצדיק שבשיליהי מסכת

יהיה באהל מועד (ויקרא ט"ז י"ז) אילו
 מלאכי השרת ודמות פניהם פני אדם
 (יחזקאל א' י') שהיו חולקים לו כבוד
 ובורחים מלפניו וכבודי היה מלא הבית ולא
 יכלו הכהנים לעמוד לשרת [מפני הענן] כי
 מלא כבוד ה' (מלכים א' ח' י"א) ובזמן
 שהוא נכנס הייתי חולק לו (כבודו) [כבוד]
 ומסלק את כבודי (בין) [מבין] שני הכרובים:

נכנס, כתוב בענן אראה, עם הענן צריך להיכנס, עם הענן! אז מה קרה, אז אחד אומר שתולעים יצאו לו מהאף, כי האף [נכנס ראשון], הוא נכנס בחוטמו, ויש אומרים במיתתו ניגף, וראו כף עגל, ובא מלאך וחבטו, מסכן הוא קיבל כזו בעיטה, כזה זבנג, שהוא נפל ומת, (אני לא רוצה שתלמדו מזה, אתם באמת שובו בנים, שלא תלמדו מזה, מה שעשה עשה, בסדר נלמד עליו זכות...), מצאו כף עגל בין כתפיו, שנאמר ורגליהם רגל

לתת בעיטה ביום כיפור? זה בן אדם לחברו? זה החינוך? (אלא סימן שהוא למד בשובו בנים, יש לי תמיד ראייה שהאנשים האלה למדו בשובו בנים...), אז הוא נתן לו בעיטה מסכן לכהן הצדוקי, הוא נכנס לקודש קודשים עם בענן אראה על הכפורת, אז הוא שפך את הקטורת לפני שהוא נכנס, אז הוא נתן לו בעיטה כזאת שראו סימן על הכתף, הנה [יומא י"ט] עמוד ב', צדוקי אחד הוא שפך את האבקה עוד לפני שהוא

מראי מקומות והערות

ויוצא עמו, ותירצו דכבוד שכינה היה נראה שם כעין איש לבוש לבנים:

מנחות (ק"ט ב') ולקמן בפרק טרף בקלפי (ל"ט ב') שהיה רואה שם ביום הכפורים כאיש לבוש לבנים ומעוטף לבנים ונכנס עמו

ישרה ככף רגל עגל. הבדים שני הכרובים.

ומשם לומדים את כל הלכות סוכות, מהכרובים אנחנו לומדים הלכות סוכות, כי הכרובים סוכים בכנפיהם על פני הכפורת, הם היו בגובה של עשרה טפחים, הכנפיים עשרה טפחים, אז משמה ממשיכים את הקדושה של סוכות.

לכן סוכות זה בחודש תשרי, כי אנחנו צריכים להמשיך את הסוכה מיום כיפור, כל הסוכה, לקדש את הסוכה, שיהיה קדושת בית המקדש, קדושת הכרובים, כי הסכך זה כמו

אז כל זה מדברים שעכשיו אנחנו קוראים את הפרשה של יום כיפור עוד יומיים, את כל ההלכות, אז זה היה המחלוקת בין הצדוקים והפרושים, שהם למדו את הפסוק כי בענן אראה על הכפורת, אז הם למדו מזה שצריכים להיכנס לקודש קודשים עם ענן של הבשמים, [אחר] שכבר שפכו את הבשמים על הגחלים, ואז [כיון שאותו כהן גדול עשה כן] הוא קיבל בעיטה מהמלאך, אבל באמת אנחנו רק שופכים את האבקה בתוך הכפורת על הארון בין שני

הכרובים, שהסוכה תהיה בקדושת הכרובים, אנחנו רוצים שיהיה כזה סוכה, שהיא תהיה כמו קודש קודשים, אז זה רק על ידי הכהן הגדול, שזה רבנו, שהוא נכנס בכל שנה לקודש

קודשים, לבין שני הכרובים, מעל הכפורת, עם הקטורת על העדות, ואז הוא מושך את הקדושה מהכרובים, ואז זוכים לסוכות, לכן סוכות תמיד זה יוצא בחודש תשרי.⁸

מראי מקומות והערות

ונראה לכאר על פי דברי מורנו הגאון מהר"ב זלה"ה על רבי ישמעאל בן אלישע שנכנס להקטיר קטורת וראה אכתריאל י"ה ה' צבאות ואמר לו ישמעאל בני ברכני וכו' (ברכות ז.). שרבי ישמעאל הגם שהיה גדול התכמים, לא בזכותו לבד זכה להמראה נפלאה, כי אם על ידי הקנה התנא שהיה בימיו והוא הרימו ונשאו בקדושתו כדרך הצדיקים להרים הש"ץ בקדושתם, ועל ידו זכה לכל אלה ע"כ. ובודאי מורנו הצדיק אמר אלו הדברים על פי רוח קדשו שהופיע עליו. אכן על פי דבריו ועל פי שכלנו נראה לומר כי מסתמא הכהן שהיה בימי שמעיה ואבטליון בבית שני ולא היה כל כך כהוגן, מסתמא לא זכה לעלות לקדש קדשים ביום הכיפורים כי אם על ידי שמעיה ואבטליון שהיו אז ראשי הדור והם הרימוהו ונשאוהו לזאת המדרגה. ולכן השיבו לכהן גדול שלא יתגאה עליהם, כי הם עבדו עובדא דאהרן, פירוש שעיקר העבודה היום היה על ידיהם והבן:

⁸ [בעניין זה ראוי להביא כאן ביאור נפלא שכל עבודת הכהן גדול נעשה על ידי הצדיק, על אף שהכהן גדול מזרע אהרון עושה המעשים בפועל].

עבודת ישראל - ליום הכפורים בגמרא מסכת יומא (עא ע"ב) ת"ר מעשה בכהן גדול אחד שיצא מבית המקדש הוה קא אזלי כולי עלמא אבתריה, כד חזיונהו לשמעיה ואבטליון דהוו קא אתי שבקוה לדידיה ואולו לבתר שמעיה ואבטליון, לסוף אתו שמעיה ואבטליון לאפטורי מיניה דכהן גדול, אמר להן ייתון בני עממיא לשלם, אמרי ליה ייתון בני עממיא לשלם דעבדו עובדא דאהרן ולא ליתי בני אהרן לשלם דלא עבדי עובדא דאהרן. ופירש"י דעבדי עובדא דאהרן רודפי שלום עי"ש. והדבר תמוה מאי שנא דנקטו בלשונם המדה טובה ההיא יותר מכל מעשים טובים שהיו בהם נגד הכהן שהיה בימיהם שהיה בו איזה צד קנאה ושנאה:

והתקדשתם

עמלק היום – זה התאווה הידועה

כשאין קדושה – זה יזיק לילד
אפילו בגיל מאוחר
אפלו אם משיח מגיע עוד תהיה
מלחמה עם היצר הרע⁹, לא

מראי מקומות והערות

דְּכַתִּיב, (בראשית כט) וּלְלָבֶן שְׂתֵי בָנוֹת.
[תרגום: בא שְׁמַע שְׁכָף אָנוּ בְּאַרְנוּ
בְּבְרִיתָא. שְׂתֵי בָנוֹת לוֹט, שְׁהוּן שְׁנֵי כַחוֹת
הַגּוֹף הַמְעוֹרְרוֹת אֶת יֵצֶר הָרַע, עֲכָשׁוּ שְׁאִינוּ
כָּל כֶּף מְנוּל וְנִטְבֵּל מִלְּכֹלֵכוֹ וְנִקְרָא לָבֶן,
וְאוֹתוֹן שְׂתֵי בָנוֹת אֵינֶן בְּטָלוֹת מִמֶּשׁ. זֶהוּ
שְׁפָתוֹב (בראשית כט) וּלְלָבֶן שְׂתֵי בָנוֹת.]
אָמַר רַבִּי יוֹסִי כֶּף הוּא, תִּמְוֹן כְּתִיב בְּכִירָה
וְצַעֲרִיָּה וְהִכָּא כְּתִיב גְּדוּלָּה וְקִטְנָה. אָמַר
רַבִּי יוֹסִי, אֲבָל אֵינֶן בְּכַח לַעֲשׂוֹת רַע
וְלִהְתְּעוֹרֵר לִיצֵר הָרַע כְּמַתְחַלָּה. מִשְׁמַע
דְּכַתִּיב שֵׁם הַגְּדוּלָּה לֵאמֹר, שְׁלֵאָה מִכְּחַה
וְיִמְרִשְׁעָתָה. וְשֵׁם הַקִּטְנָה רַחֵל, שְׁאִין בַּה כַּח
הַמַּתְעוֹרֵר, כְּמֹה דְאַתָּא אָמַר, (ישעיה נג)
וְיִכְרַחֵל לִפְנֵי גּוֹזְזִיָּה נְאֻלְמָה.

[תרגום: אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כֶּף הוּא. שֵׁם כְּתוֹב
בְּכִירָה וְצַעֲרִיָּה, וְכַאֲן כְּתוֹב גְּדוּלָּה וְקִטְנָה.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֲבָל אֵינֶן בְּכַח לַעֲשׂוֹת רַע
וְלִהְתְּעוֹרֵר לִיצֵר הָרַע כְּמַתְחַלָּה. מִשְׁמַע
שְׁפָתוֹב שֵׁם הַגְּדוּלָּה לֵאמֹר, שְׁלֵאָה מִכְּחַה
וְיִמְרִשְׁעָתָה. וְשֵׁם הַקִּטְנָה רַחֵל, שְׁאִין בַּה כַּח
הַמַּתְעוֹרֵר, כְּמֹה שְׁנַאָמַר (ישעיה כג) וְיִכְרַחֵל
לִפְנֵי גּוֹזְזִיָּה נְאֻלְמָה.]

אָמַר רַב הוּנָא, זֶה יֵצֶר הָרַע וְשְׂתֵי בָנוֹתָיו,
מִתְחַלְּפוֹת מִכְּמוֹת שְׁהִיוּ בְּרֵאשׁוֹנָה.
בְּתַחֲלָה לוֹט, מְקוּלָּל מְנוּל. עֲכָשׁוּ לָבֶן,
מְלוּבָן, שְׁאִינוּ מְקוּלָּל וּמְנוּל בְּגִיּוּלוֹ
כְּבֵרֵאשׁוֹנָה. בְּתַחֲלָה שְׂתֵי בָנוֹתָיו חֲזָקוֹת כָּל

⁹ זה חר"א קמ, ע"ב
וְתֵאֵנָא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הוּא רַמְאִי
וּמַעוֹלָם רַמְאִי, וְשִׁכּוֹן יֵצֶר הָרַע דְּאִיהוּ רַמְאִי.
הָדָא הוּא דְּכַתִּיב בַּת בְּתוּאֵל הָאֲרַמִּי גְרָמָא
רַמְאָה. מִפְּדִין אָרַם, מִצְּמִד רַמְאִין, כְּדַתְנִין
פְּדָנָא דְתוֹרָא שְׁהוּא צְמִד. אַחוֹת לָבֶן,
אַחוֹת יֵצֶר הָרַע הָאֲרַמִּי, כְּדַתְנִין, בְּתַחֲלָה
שְׁהִיָּה מְנוּלָּל בְּחִטָּאוֹת בְּזַה הַעוֹלָם וְנִקְרָא
לוֹט. לַעֲתִיד לְבָא שְׁלֵא יְהֵא מְנוּלָּל
כְּדַבְּקֵימִיתָא, כְּמֹאן דְּסַחִי וּמִטְבִּיל
מִסְּאִבּוּתִיָּה, קְרָאָה לֵיהּ לָבֶן. עַל כָּל פְּנִים אֵין
יֵצֶר הָרַע בְּטָל מִן הַעוֹלָם.

[תרגום: וְלַמְדִּנוּ, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הוּא
רַמְאִי וּמַעוֹלָם רַמְאִי, וְשִׁכּוֹן יֵצֶר הָרַע שְׁהוּא
רַמְאִי. זֶהוּ שְׁפָתוֹב בַּת בְּתוּאֵל הָאֲרַמִּי -
עֲצָם רַמְאִי. מִפְּדִין אָרַם - מִצְּמִד רַמְאִים,
כְּמֹה שְׁשִׁנִּינוּ פְּדָנָא דְתוֹרָא, שְׁהוּא צְמִד.
אַחוֹת לָבֶן - אַחוֹת יֵצֶר הָרַע הָאֲרַמִּי. כְּמֹה
שְׁשִׁנִּינוּ, בְּתַחֲלָה שְׁהִיָּה מְנוּלָּל בְּחִטָּאוֹת בְּזַה
הַעוֹלָם וְנִקְרָא לוֹט. לַעֲתִיד לְבָא שְׁלֵא יְהֵא
מְנוּלָּל כְּמֹה בְּרֵאשׁוֹנָה, כְּמִי שְׁרוּחִץ וּמִטְבִּיל
אֶת טְמֵאָתוֹ, קוֹרְאִים לוֹ לָבֶן. עַל כָּל פְּנִים
אֵין יֵצֶר הָרַע בְּטָל מִן הַעוֹלָם.]

תָּא שְׁמַע, דְּהִכִּי אֲנִין אוֹקִימְנָא בְּמִתְנִיתָא.
שְׂתֵי בָנוֹת לוֹט שְׁהוּן שְׂתֵי כַחוֹת הַגּוֹף
הַמְעוֹרְרוֹת לִיצֵר הָרַע, עֲכָשׁוּ שְׁאִינוּ מְנוּלָּל
כָּל כֶּף וְנִטְבֵּל מִלְּכֹלֵכוֹ וְנִקְרָא לָבֶן, וְאוֹתוֹן
שְׂתֵי בָנוֹת אֵינֶן בְּטָלוֹת מִמֶּשׁ, הָדָא הוּא

עֲשֹׂר שָׁנִים — אִם לֹא מִתְנַהֲגִים
בְּקִדְשָׁה, הַיֵּלֶד מִקְבֵּל כְּוִיָּה, נִשְׁפָּךְ
עָלָיו דּוֹד שֶׁל מִים רוֹתְחִים, הוּא
נִפְגָּע מִהַמְגַהֵץ, אֲנָשִׁים לֹא
מְבִינִים; מַה פֶּתָאֵם הַיֵּלֶד נִזְוֵק? —
כִּי הָאֲבָא הוֹלֵךְ אַחֲרֵי הַיֵּצֵר הָרַע,
הָאֲבָא חוֹשֵׁב שֶׁהַיֵּצֵר הָרַע מֵתָר, אַז
זֶה...
עֲכָשְׁיוּ אָדָם רוֹצֵה אִשָּׁה יִפֶּת תֹּאֵר,

אָבֵל תִּדְעֵ לָךְ שְׁיִהְיֶה לָךְ
אֲבִשְׁלוּם¹⁰. בְּסִדְר, אָדָם הוֹלֵךְ
לְצַבָּא, לְמִלְחָמָה, הוּא מִתְגַּיֵּס
לְצָה"ל, הוּא נִהְיֶה מְשָׁעֵע — מְשָׁעֵע
שָׁלֵם / חֲצִי מְשָׁעֵע, אָבֵל תִּדְעֵ לָךְ
שְׁיִהְיֶה לָךְ יֵלֶד "אֲבִשְׁלוּם" —
שֶׁהוּא יָבֵא לְהַרְגֵ אוֹתָךְ. וְדוֹד נִהְיֶה

מִלְחָמָה כְּמוֹ הַיּוֹם שֶׁאָדָם חוֹטֵא
בְּאִשָּׁת אִישׁ וְכִכָּה, אָבֵל יִהְיֶה
מִלְחָמוֹת, הַמִּלְחָמוֹת יִהְיוּ. כִּי כִפִּי
מֵה שֶׁאָדָם נִלְחָם כִּכָּה הוּא זוֹכֵה
לְיֵלֵדִים צְדִיקִים קְדוֹשִׁים וְטַהוֹרִים.

אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁהַיֵּצֵר הָרַע זֶה
לֹא שֶׁפֶתָאוּם מֵתָר, הַיֵּצֵר הָרַע הוּא
תָּמִיד אֲסוּר, לֹא מְשַׁנֵּה לְפָנָי
הַנְּשׂוֹאִין / אַחֲרֵי הַנְּשׂוֹאִין, הַיֵּצֵר
הָרַע הוּא יֵצֵר הָרַע, הוּא לֹא... זֶה
לֹא שֶׁ"הַתַּחַתְנַתָּ — הַכֹּל מֵתָר", וְאִז
[אִם חוֹשְׁבִים כֵּךְ] יוֹצְאִים יֵלֵדִים
אוֹטִיסְטִים וּמוֹנְגוֹלִים וְדְבִילִים
וּבְעֵלֵי מוֹמִין, וְאֲנָשִׁים לֹא מְבִינִים
מְדוּעַ, אֲפֹלוּ [אִם הַתְּנַהֲגוּ
בְּקְדוּשָׁה, אֲבָל] אַחֵר כֶּף, אַחֲרֵי

מראי מקומות והערות

עְבוּדָה זָרָה שֶׁנֶּאֱמָר "וַיְהִי דוֹד בָּא עַד
הָרֹאשׁ אֲשֶׁר יִשְׁתַּחֲוֶה שָׁם לֵאלֹהִים" וְאִין
רֹאשׁ אֵלָא עְבוּדָה זָרָה שֶׁנֶּאֱמָר "וְהוּא
צִלְמָא רִישִׁיה דִּי דְהַב טַב" "וְהַיָּה לְקַנְיָתָא
חוּשֵׁי הָאֲרָכִי קְרוּעַ פֶּתַנְתוּ וְאֲדָמָה עַל
רֹאשׁוֹ" אָמַר לוֹ לְדוֹד יֵאֲמְרוּ מְלָךְ שְׁכֻמוֹתָךְ
יַעְבּוּד עְבוּדָה זָרָה אָמַר לוֹ מְלָךְ שְׁכֻמוֹתֵי
יְהִרְגֵנוּ בְּנוֹ מוֹטָב יַעְבּוּד עְבוּדָה זָרָה וְאֵל
יִתְחַלֵּל שָׁם שְׁמִים בְּפִרְהֶסְיָא אָמַר מֵאִי
טַעֲמָא קְנִסִיבִת יִפֶּת תֹּאֵר אָמַר לוֹ יִפֶּת
תֹּאֵר וְחֻמְנָא שְׂרִיָּה אָמַר לוֹ לֹא דְרִשְׁתָּ
סְמוּכִין דְּסְמִיָּה לִיָּה "כִּי יִהְיֶה לְאִישׁ בֶּן סוֹרֵר
וּמוֹרָה" כֹּל הַנוֹשֵׂא יִפֶּת תֹּאֵר יֵשׁ לוֹ בֶּן סוֹרֵר
וּמוֹרָה.

אֶחָת וְאֶחָת בְּכַהֲ, וְעֲכָשְׁיוּ שָׁם הַגְּדוּלָּה
לְאָה, לְאָה בְּלֹא כַח, לְאָה בְּלֹא חֲזוּקָה, לְאָה
מִמְעֵשִׂיָּה הָרֹאשׁוֹנִים. וְשָׁם הַקְּטֻנָּה רַחֵל,
כְּדָקְאֲמָרְןָ, וְלֹא כְמוֹת שְׁהִי בְּרֹאשׁוֹנָה.
[תִּרְגוּם: אָמַר רַב הוּנָא, זֶה יֵצֵר הָרַע, וְשִׁתִּי
בְּנוֹתֵי מִתְחַלְּפוֹת מִכְמוֹת שְׁהִי בְּרֹאשׁוֹנָה.
בְּתַחֲלָה לוֹט, מְקַלֵּל מְנַגֵּל. עֲכָשְׁוּ לְבָן,
מְלָבָן, שְׂאִינוּ מְקַלֵּל וּמְנַגֵּל בְּנוֹוִלוּ
כְּבְּרֹאשׁוֹנָה. בְּתַחֲלָה שְׁתִּי בְּנוֹתֵי חֲזִקוֹת,
כֹּל אֶחָת וְאֶחָת בְּכַהֲ, וְעֲכָשְׁוּ שָׁם הַגְּדוּלָּה
לְאָה - לְאָה בְּלֹא כַח, לְאָה בְּלֹא חֲזוּקָה, לְאָה
מִמְעֵשִׂיָּה הָרֹאשׁוֹנִים. וְשָׁם הַקְּטֻנָּה רַחֵל,
כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ, וְלֹא כְמוֹת שְׁהִי בְּרֹאשׁוֹנָה.]

¹⁰ סְנֵהֲדָרִין קִז ע"א

וְאָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב בְּקֵשׁ דּוֹד לַעְבוּד

חושבים, זה שדים! פעם אשה אחת אמרה לרבנית שזה חושבים, מה אפשר לעשות נגד חושבים? [אז הרבנית אמרה לה: זה לא חושבים, זה שדים! שדים מתקיפים אותך, תלחמי עם השדים האלה! אל תכנעי לשדים!]

כי היצר הרע זה שד, זה שד! היצר הרע זה שד, שאחרי חטא אכילת עץ הדעת, עץ הדעת זה האות ר' ועץ החיים זה האות ד', כל העבודה שלנו זה להפוך את ה'ר' ל'ד', מה אנחנו עושים? [להפוך; הופכים את ה'ד' ל'ר', אפלו התנא הכי גדול בעולם – רבי אלעזר בן ערך¹³ גם הוא

מצרע חצי שנה אחר כך...¹¹ אז אדם צריך לדעת שהיצר הרע הוא יצר הרע, זה המלחמה, זה היציאת מצרים, זה החמץ.

היצר הרע¹², "ארץ אדום" – זה רק [-] של רפלקסים, של אינסטינקטים, הגוי – זה רק גוף של אינסטינקטים, הוא חי לפי האינסטינקטים שלו, עם ישראל – זה הפוך! עם ישראל זה לא אינסטינקטים, זה לא חושבים. החושבים – זה שדים, היצר הרע – זה שד כזה, אסתר המלכה השביעה את השד, אסתר המלכה. כי היצר הרע זה שד כזה, הרב'ה אמר: חושבים – זה שד, זה לא

מוראי מקומות והערות

¹¹ יומא כ"ב, ע"ב

¹³ שבת קמז, ע"ב

התם [במעשה בת שבע] נמי לא אפרעו מגופיה [לא נפרעו ממנו עצמו אלא מילדיו?] לאי אפרעו מגופיה [אכן פרעו ממנו עצמו על אותו מעשה] דאמר רב יהודה אמר רב: ששה חדשים נצטרע דוד. ופרשו הימנו סנהדרין, ונסתלקה הימנו שכינה דכתיב "ישובו לי יראיך ויודעי עדותיך" [שהתפלל דוד כל כך שיתרפא מצרעתו וישובו אליו הסנהדרין] וכתוב "השיבה לי ששון ישעך" [שהתפלל שתחזור אליו השכינה].

¹² [אולי הכוונה שקודם היצר טוב מגיע לאדם היצר הרע]

אמר רבי חלבו חמרא דפרוגייתא ומיא דדיימוסת קפחו עשרת השבטים מישראל רבי אלעזר בן ערך איקלע להתם אמשיק בתרייהו אישקר תלמודיה פי הדר אתא קם למיקרי בספרא בעא למקרא "החדש הזה לכם" אמר החרש היה לפם בעו רבנן רחמי עליה והדר תלמודיה והיינו דתנן רבי נהוראי אומר הוי גולה למקום תורה ואל תאמר שהיא תבא אחריה שחבריה קימוה בידך "ואל בינתך אל תשעו" תנא לא רבי נהוראי שמו אלא רבי נחמיה שמו ואמרי לה רבי אלעזר בן ערך שמו ולמה נקרא שמו רבי נהוראי שפנהיר עיני חכמים

נכשל עד שהתפך אצלו ד' ל-ר',
 שבמקום לקרא "החודש" קרא:
 "החרש", אפילו ששם נשים את
 כל חכמי ישראל כנגדו הוא יכריע
 את כלם, הוא יכריע את כל חכמי
 ישראל, הוא – יורדת אש
 מהשמים, כתוב בחגיגה י"ד עמוד

ב', שירדה אש מהשמים. הוא
 אָמַר: בא נרד מהחמור, [14]...
 אז עכשיו צריכים לדעת: עמלק –
 זה היצר הרע! לא הזמן ולא פרעה.
 וזה מה שמסבירה מרים, שהיא
 היתה ילדה בת חמש וחצי, אבא
 שלה כבר היה בגיל מאה שלשים

מראי מקומות והערות

בהלכה:

פירש רש"י: **חמרא דפרוגיתא** - שם
 מדינה שיינה משויב: **קפחו עשרת**
השבטים - שהיו בעלי הנאה, ועסוקים
 בקנה, ולא היו עוסקים בתורה, ויצאו
 לתרבות רעה: **להתם** - לפורגיתא
 ודינמסית: **אמשיה בתריהו** - אחר המין
 והרחיצה: **איצקור תלמודיה** - נעקר
 תלמודו ושכחו: **החרש** - היה לבס: **הוי**
גולה למקום תורה - אם תלמיד חכם אתה
 אל תשב אלא במקום תלמיד חכם חברה,
 ואל תאמר תלמידים הם יבואו אלי ודי לי
 בקנה, למה אהיה גולה: **שחביריה קימוה**
בידד - שתהא רגיל אצלם וקשתשנה
 מסכת אחת והם אחרת תשמענה ותהא
 סדורה בפיה ואל תשתפח הימונה: **ואל**
בינתה אל תשען - לומר חכם גדול אני,
 וזכרן, וכשאחזור פרק זה או מסכת זו לא
 תשתפח חברתה ממני:

מאה ארנות, בכל ארנה יהיה עשרה
 חמורים, כל ילד יקבל חמור, ונגלה על
 חמורים כמו פעם.
 אורונים, אני לא יודע מי המציא את
 האורון הזה, מי המציא את השטות
 הזאת?! זה הדבר הכי פרימיטיבי זה
 האורון! הרבה נסע באורון?! ר' נתן נסע
 באורון?! אפלו ר' אברהם בן ר' נחמן -
 כבר היה אורונים - הוא לא נסע באורון!
 מה פתאם?! אני לא יודע מי המציא את
 הדבר הזה, מאיפה לקחתם את הדברים
 האלה?! זה לא היה דבר קנה, לא הבעל
 שם טוב... הבעל שם טוב אמר את השם
 המפורש, ישב בעגלה, אמר לעגלון:
 תסתובב, תשב עם הגב לסוסים, מה
 פתאם הפנים שלך לסוסים, כל היום
 לראות את הסוסים?! תסובב את הראש
 מהסוסים. אז העגלה עפה באויר, פתאם
 מגיעים לאיזה כפר, [שואלים את
 המקומיים]: איפה נמצאים? [אומרים
 להם שם מקום שהיה מרחק] אלה
 קילומטר.

¹⁴ פעם הלכו על חמורים, לא על מרצדס,
 אני לא יודע מי, על סמוך מה קונים
 מרצדס, אני לא מבין, תקנה חמור! הרבה
 הלך עם מרצדס?! ר' נתן נסע עם
 מרצדס?! עם חמורים הם הלכו. תעשה
 מה שהרבה עשה! תעשה מה שר' נתן
 עשה! - כל אחד ידאג שהיה לו חמור.
 אפשר לעשות פאן פמה אורוות כמו
 שבונים ספה, אז יש פאן ברוך ה' מאה
 משפחות אז בונים מאה ספות, שיבנו

כתוב בכוכבי אור שהרבה הגיע עם ר'
 שמואל מטעפליק, הגיע הוא שאל: איפה
 נמצאים בעצם? אמרו לו פן, איזה כפר
 אלה קילומטר - אלפים קילומטר. מי
 צריך את האורונים האלה?! מי המציא
 את הדברים האלה?! אני לא מבין מאיפה
 לקחו את הדברים האלה.

— בגיל של יוכבד¹⁵]. (שעור מתשפ"ג).

שבת י' אייר – נצח שבנצח

ליקוטים מדברי הרב על "נצח שבנצח"

נוצר בשביל נקרת הצור.

יותר מנקרת הצור

א': היום זה נצח שבנצח, עכשיו נקרת הצור, כי נצח שבנצח זה יותר מנקרת הצור, שברגע שאנחנו נכנסים לנקרת הצור ששמה אור הגנוז, זה כל הגמרא במגלה י"ט עמוד ב', שנקרת הצור, שאדם בא לעולם בשביל נקרת הצור, לכן קוראים את זה בחול המועד פסח, ובחול המועד סכות, פעמים קוראים את זה, וגם בפרשה עצמה, בכי תשא, ב"כי תשא את ראש בני ישראל". אדם נולד בשביל נקרת הצור, אדם

כולם משתחררים

ב': עכשיו זה נצח שבנצח שמלאך ה' יוצא בליה הזו, בליה הזו כולם משתחררים בלי יוצא מן הכלל כולם.

ישר לגן עדן

ג': מי שנמצא בנצח שבנצח זה ישר לגן עדן זה ישר לראות את ה' עין בעין כל הענין זה לראות את ה' עין בעין נצח שבנצח גמרנו כבר עולים לשמים.

אז זה תלוי רק בפעל; שהפעל יהיה ארוך רוח, שהפעל יהיה נורמלי. אם הפעל לא נורמלי, גם אין מה לחיות אתו. לכן אומר רבי עקיבא: אפלו הקדיחה תבשילו. כי זה בעל משגע גמור, זה... מה קרה?! חמשים שנה היא כבר עושה לך את האכל הכי טעים שיש בעולם, אין פזאת אשה כמו אשתה, אז פעם אחת האכל נשרף...

¹⁵ אדם רוצה להתגרש? בסדר, תתגרש – תחכה לגיל מאה שלשים. תחכה בסבלנות, לא שעכשיו תתגרש בגיל עשרים, זה לא שיהי פזה דבר. בגיל מאה שלשים כבר בסדר, כבר אשתה נמאסה עליה, שרפה לך את האכל פמה פעמים – אני עוד יכול להבין. אבל לפני מאה שלשים לא שיהי דבר פזה.

כולל את כל הספירות

חכמים ימותו יחיה עוד לנצח, אדם בא לעולם להציל צדיקים, רבינו אומר בספר המדות שמי שמציל צדיקים יחיה לעולם.

הספירה המרכזית

ו': נצח שבנצח - 'י אייר, זה יהיה המרכז יום העשרים וחמש לעמר - זה יהיה המרכז. נצח שבנצח - 'נצח שבנצח' רבינו אמר "נצחתי ואנצח" כי כל אלה שמתקרבים לרבינו - ניצוצות של רבינו. נצח שבנצח, נצח שבנצח הספירה הכי מרכזית, הכי מיחדת, הרב'ה אמר 'נצחתי ואנצח'.

אפשר לפעול הכל

ז': היום נצח שבנצח אפשר לפעל הכל, לפקד עקרונות להחיות מתים. לרפא את כל החולים, היום הכל פועלים. זה הכל פועלים אפשר להחיות את כל המתים. רק לא לדבר בתפלה! אפלו לא שומעים את הקדיש, הרב לא מצליח להרים את הקול או בשבת אין רמקול, לא מדברים בקדיש. מי שמדבר בקדיש אין לו חלק באלקי ישראל! הוא הכופר הכי גדול! אדם שמדבר בקדיש אז הוא

ד': נצח שבנצח זה הספירה הכי גדולה מכל הספירות. זה כולל את כל הספירות כולל כל השנה, כל יום כיפור וראש השנה כולל כל המועדים כולל נקרת הצור. עכשיו קראנו על נקרת הצור בשבת חול המועד לפני שבועיים, נקרת הצור שזה צריכים לקרוא כל יום נקרת הצור, מי שזוכה להכנס לנקרת הצור הוא נכנס לגן עדן עם הגוף. בנצח שבנצח זוכים להכנס עם הגוף לנקרת הצור, ישר לגן עדן עם הגוף. אף אחד לא יכול לעצור בעדינו. אדם צריך לדעת שיש עכשיו שמים עשרה שעות להכין את הנצח שבנצח, שאז אסור לישון, אסור לאכול, צריכים לגמור חצי ש"ס, עכשיו זה נצח שבנצח. בזכות זה נזכה לגאולה השלמה במהרה בימינו אמן. (באר בשדה קפ"א).

כולם נגאלים

ח': נצח שבנצח זה הזמן שכלם נגאלים, כולם מקבלים את השחרור שלהם, נופלים כל המחצות, "ויחי עוד לנצח לא יראה השחת: כי יראה חכמים ימותו" (תהילים מט, י-יא). מי שיראה

רגע הגאולה

ח': עכְשׁוֹ נִצַּח שְׁבַנְצַח זֶה רִגְעַת
הַגְּאוּלָּה, הַיּוֹם יְבוֹא מְשִׁיחַ בֶּן
דָּוִד, הַיּוֹם יִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן! (שעור
מתשפ"ג).

מוֹנֵעַ אֶת כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת. כִּי "עַל
יְדֵי זֶה יִשְׁפַע שְׁפַע רַב" אָבֵל זֶה
שְׁדִיבֵר בְּקִדְיֵשׁ הוּא עֲצֵר אֶת כָּל
הַהִשְׁפָּעוֹת לֹא יִכּוֹל לְהַגִּיעַ שׁוֹם
הַשְׁפָּעוֹת.

הוספות ממורינו הרב שליט"א

וּתִיבֶּה וּמִיד יֵאמֵר בְּפִיו וּבִלְבָבוֹ שְׂיוֹתֵר
הִיָּה לוֹ תַעֲנוּג וּשְׂמִיחָה בְּעִשְׂוִית מִצּוֹת
עֲשֵׂה שֶׁל וְנִקְדָּשְׁתִּי בְּאוֹפֵן הַנּוֹכַח לְעִיל
מִהַרְגֵּשֶׁת תַעֲנוּג גִּשְׁמֵי הַזֶּה שֶׁהוּא
מִהַצְרַעַת מִשְׁכָּא דְחַוְיָא, וְכֵן יֵאמֵר.
וְרֵאֵיָה לְדַבֵּר שְׂיוֹתֵר הִיָּה לוֹ תַעֲנוּג
וּשְׂמִיחָה בְּעִשְׂוִית מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל
וְנִקְדָּשְׁתִּי בְּאוֹפֵן הַנּוֹכַח לְעִיל שְׂאֵפִילוֹ הִיָּו
חֻסְפִּין אוֹתוֹ רוֹצְחִים בְּאִמְצַע אֲכִילָה
וְהִיחִיד הַקְדוֹשׁ לְעִשְׂוֹת לוֹ הַעֲנִיּוּם קָשִׁים
הִיָּתִי מִשְׂמַח אֶת עֲצְמוֹ עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ יוֹתֵר מִתַעֲנוּג גִּשְׁמֵי הַזֶּה, אִךְ יוֹהֵר
שִׁיְהִיָּה דוֹכֵר אֶמֶת בְּלִבָּבוֹ וְשִׁיְהִיָּה אֵן
בְּשַׁעַת מַעֲשֵׂה תְקוּעַ עַל לוֹחַ לְבוֹ
בְּתוֹכֵיּוֹת וּבְפִנְיֵיּוֹת הַלֵּב בְּאִמְת גְּמוּר,
וְלֹא יִשְׁטֵה אֶת עֲצְמוֹ לְהִיּוֹת כְּגוֹנֵב דַּעַת
עַלִּיּוֹנָה חֵם וְשָׁלוֹם.

שְׂכַחֵי תְרַ"ן יז

גַּם אִמֵּר שֶׁתּוֹנוּג שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת,
קָשָׁה עָלָיו עֲנִין זֶה. וְלֹא דֵי שְׂאִין לוֹ שׁוֹם
תְּאוּהָה בְּלָל, כִּי אִם אֲדַרְבָּא יֵשׁ לוֹ יִסּוּרִין
מִזֶּה מִמֶּשׁ כְּמוֹ יִסּוּרֵי הַתִּינוּק בְּשַׁעַת
מִלְּתָה. כִּי מִמֶּשׁ יִסּוּרִין אֵלּוֹ יֵשׁ לְהַצַּדִּיק
בְּשַׁעַת זְוֹג וְיוֹתֵר מִזֶּה. כִּי הַתִּינוּק אֵין
לוֹ דַּעַת, עַל כֵּן אֵין הַיִּסּוּרִים שֶׁלוֹ
דַּעַת יִסּוּרֵי גְדוּלִים מִהַתִּינוּק. וְזֶה הִיָּה
אֲצִלְוֹ דְכָר פְּשׁוּטָא וְאִמֵּר שֶׁכָּל אָדָם יְכוֹל
לְזַבּוֹת לְבוֹא לְמַדְרַגָּה זוֹ. וְכִפִּי הַנֶּרְאָה
מְדַבְּרֵיו הִיָּה שֶׁקְדָּשְׁתוֹ שֶׁל עֲצְמוֹ נִבְּהָ
עוֹד יוֹתֵר וְיוֹתֵר.

צעטיל קטן

מרבני הרב רבי אלימלך מליזענסק
זצוק"ל זיע"א

אֵלָה הַדְּכָרִים אֲשֶׁר יַעֲשֵׂה אוֹתָם הָאָדָם
וְחֵי בָהֶם:

א. כָּבֵל עַת וְרַנַּע שֶׁהוּא פְּנִי מִן הַתּוֹרָה,
וּבְפִרְטָה שֶׁהוּא יוֹשֵׁב בְּטַל לְבַדּוֹ בְּחֵדֵר אוֹ
שׁוֹכֵב עַל מַטָּה וְאֵינּוֹ יְכוֹל לִישֹׁן, יִהְיֶה
מִהַרְהֵר בְּמִצּוֹת עֲשֵׂה זוֹ שֶׁל וְנִקְדָּשְׁתִּי
בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְיִדְמָה בְּנַפְשׁוֹ וְיַצְיִיר
בְּמַחְשַׁבְתּוֹ כְּאִילוֹ אֵשׁ גְּדוֹל וְגוֹרָא בּוֹעֵר
לְפָנָיו עַד לֵב הַשָּׁמַיִם, וְהוּא בְּשִׁבִיל
קְדוּשַׁת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שׁוֹכֵר אֶת טַבְּעוֹ
וּמְפִיל אֶת עֲצְמוֹ לְהָאֵשׁ עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ, וּמַחְשַׁבָה טוֹבָה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
מְצַרְפָּה לְמַעֲשֵׂה, וְנִמְצָא שְׂאִינוֹ שׁוֹכֵב
וְיוֹשֵׁב בְּטַל, רַק מְקַיֵּים מִצּוֹת עֲשֵׂה
דְאוּרֵיָתָא.

ב. בְּפִסּוּק רֵאשׁוֹן שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע וּבִרְכָה
רֵאשׁוֹנָה שֶׁל שְׂמוֹנֵה עֲשָׂרָה יִהְרַחֵר בְּנוֹכַח
לְעִיל, וְעוֹד יְכוּזִין אִם יַעֲנוּ אוֹתוֹ כָּל אוֹמוֹת
הָעוֹלָם כָּבֵל עֲנִיּוּם קָשִׁים וְיִפְשְׁטוּ עוֹרוֹ
מִבְּשָׂרוֹ לְהַכְחִישׁ חֵם וְשָׁלוֹם בִּיחֻדּוֹ,
יִסְבּוֹל כָּל הַיִּסּוּרִים וְלֹא יוֹדֵה לָהֶם חֵם
וְשָׁלוֹם, וְיַצְיִיר בְּדַעַתוֹ וּמַחְשַׁבְתּוֹ כְּאֵלּוֹ
עוֹשִׂין לוֹ כְּנוֹכַח לְעִיל, וּבְזֶה יֵצֵא יְדֵי חַיִּיב
קְרִיאַת שְׁמַע וְתַפְלָה בְּרִין.

ג. גַּם בְּשַׁעַת אֲכִילָה וְהִיחִיד הַקְדוֹשׁ יְכוּזִין
כְּנוֹכַח לְעִיל, וּבְשִׁיתְחִיל לְהַרְגִישׁ תַעֲנוּג
גִּשְׁמֵי יַצְיִיר בְּמַחְשַׁבְתּוֹ כְּנוֹכַח לְעִיל,

קדושת הבדיקה

המקלל – לא קיבל את הביזיון באתה

קדש קדשים, אני צדיק. לא, לא יש לך סבה אחרת, משהו... בא נלך למשה נשאל אותו. הלכו למשה הוא ספר את כל האמת, מיד הוא התחיל לקלל. אז הוא היה, באמת הוא חשב שהוא הבן של דתן, הוא חשב שהוא שיר לשבט ראובן בכלל. הוא בכלל לא ידע מהספור, פתאם התגלה הספור, מיד הוא קלל את משה את הצדיק, נדחה מהצדיק. וזה הרגע שהוא היה צריך לעשות תשובה, זה הרגע שהוא היה יכול להיות קדוש, כזה גדול כמו משה. אם הוא היה מחזיק מעמד, אז הוא היה עולה לדרגת משה. אם הוא היה מקבל את הביזיון באהבה, הוא היה עולה לדרגת משה, הוא היה יכול להיות משה. לכן כתוב "ויקבל" (ויקרא כ"ד י"א) לא כתוב ויקלל, "ויקלל" זה אחר כך [בהמשך הפסוק]. "ויקבל" שהוא עשה חור בין עולם היצירה לעשייה. הוא המשיך אורות מעולם האצילות, הוא היה כזה גדול. כל העגון של המקלל הוא רצה לראות את המרכבה ממשי! (שעור מתשפ"ב).

מה הספור עם המקלל, למה המקלל פתאם התחיל לקלל פתאם? הרי המדרש אומר – מדרש רבה שבעלה של שלומית היה דתן. היה לה בעל נחמד מתוך קדש קדשים, הוא רק חלק על הצדיק, זה היה הבעיה שלו. אבל חוץ מזה הוא היה בעל טוב מסוד הוא רחץ כלים עשה ספוגה, היה מבשל את כל הבשולים, היא הייתה נחה אומרת תהלים. הוא היה עושה לה הכל רק דבר אחד הוא היה עושה – חולק על הצדיק. זה היה דתן הוא היה הבעל של שלומית. וכמוכן שהילד הזה לא היה הילד שלו, ופתאם כלם נבלעו באדמה כלם פתאם, כלם נבלעים באדמה – דתן אבירם קרח הילדים הנכדים הנינים, אפלו הנינים נבלעו באדמה, עם הנשים עם התינוקות. אחד לא נבלע באדמה, זה היה המקלל, המקלל לא נבלע באדמה. כלם שאלו למה אתה לא נבלעת באדמה?! למה? האדמה לא בולעת אותך, למה? הוא אמר אני

קדושת הצדיקים

אמר שכלם יעלו לארץ ישראל, הוא הקים עטרה ליושנה, עם ר' עקיבא יוסף שלזינגר חתנו, כי ר' עקיבא יוסף שלזינגר אמר, הקפתי את קלויזנבורג, שלא יהרגו אותי, בהרים בשבילים, ובלילה בחשכה מוחלטת. לכן כתוב בתנא דבי אליהו שעכשיו זה נפל בידי המתקדשים, [-] בתר"ל הוא הקים עטרה ליושנה.

עכשיו זה הרי"ף, האדמו"ר מטאלנא, כל הציונים של כל הצדיקים נפטרו בנצח שבנצח. (מי שנפטר?) בנצח שבנצח ישר נכנסו לגן עדן. הרי"ף הבאר היטב, ר' שמואל מקאמינקא, מי לא נפטר? כל הצדיקים נפטרו בנצח שבנצח כי אז ישר נכנסים לגן עדן, ישר נכנסים בלי שום דין, הרי"ף נפטר, ר' דוד נפטר. והסבא של החיד"א הוא נסע באגיה אז הוא נשאר עם התפילין ביד, היה גם שהוא החזיק את התפילין ביד לכן יש את החתימה, החסד לאברהם. יש את החתימה של אברהם אזולאי, חתימה זה... י באייר זה הגם הכי גדול. (באר בשדה קפ"א).

משכיל אל דל" על שם ספרו וכן "רבי הלל מקולומיאה" ע"ש עירו; י"א בכסלו תקע"ה, 1815-ל' באייר תרנ"א, (1891) היה מתלמידי החת"ם סופר, אב"ד מרגרטן, קלויזנבורג, סיקסו וקולומיאה. גדול קנאי הונגריה בימיו.

י' אייר – יארצייט של צדיקי עולם

היום זה נצח שבנצח, היום בלילה זה היארצייט של הקאמרגער, של ר' דוד מטאלנע, של הרי"ף, באר היטב, פרי מגדים, כל צדיקי עולם שיזעו כל הש"ס וכל השלחן ערוך, שר' הלל קולומייער שגם נפטר היום, שהוא הטיף לעלות לארץ ישראל, הוא

1 רבי יצחק אייזיק יהודה יחיאל ספרין, נולד כ"ה בשבט תקס"ו. נפטר בן 68 שנה, בי באייר תרל"ד.

2 רבי דוד מברסקי (תקס"ח, 1808 - י' באייר תרמ"ב, 1882) היה בנו השישי של רבי מרדכי משרנוביל, ומקים חסידות טולנא.

3 הרי"ף - רבי יצחק בן יעקב אלפסי (ד' תשע"ג, 1013 - י' באייר ד' תתס"ג, 1103) מן הראשונים, היה מגדולי פוסקי ההלכה.

4 הבאר היטב שמצוי היום הינו הספר משלים ונסמך על ספר קדום יותר בעל שם דומה של רבי ישעיה בן רבי אברהם הלוי שהוא בעל היארצייט היום

5 רבי יוסף תאומים (ה' תפ"ז - י' באייר ה' תקנ"ב, 2 במאי) מגדולי פרשני שולחן ערוך. נודע בעיקר בזכות חיבורו פרי מגדים.

6 רבי הלל ליכטנשטיין (מכונה "בעל

מילתא דבר יהותא

הגאוני: "תתקדמו אחורה בבקשה..."

6: איזו אשה מעצבנת. חצי שעה היא מספרת בטלפון, למה היא בכתה בלילה – ובשיא המתח היא יורדת מהאוטובוס...

7: "שעון שבת" – זהה המצאה גאונית, שמאפשרת לך להחליט, מתי האורחים ילכו הביתה...

8: הפירוש האמיתי ל: "לא יודע, נראה". – אני לא מגיע, לא חשבתי לבוא, ידעתי שלא אבוא, ואפילו לא התלבטתי לשגייה.

9: מספרים, שאם מצמידים את האוזן לרגל של אדם זר, אפשר לשמוע אותו אומר: "מה לעזאזל אתה עושה?"...

10: מה זה "ייסורים מכפרים"? מחזיק לולב ואתרוג ביד אחת, סידור ביד השנייה. ואז מגרד לך בעין, ובדיוק אז הטלית נופלת עם הכיפה, ובסחרור של חצי שניה, אתה מרים את היד עם הלולב ישר לתוך המאוורר הסמוך, כולך מתמלא באבק, ועשרות עיניים ננעצות בך על שתקעת את המאוורר...

1: לכבוד יום העצמאות – חיזבאללה נבחר להשיא את קרית שמונה...

2: עובד לבוס: אני עובד כבר 10 שנים, והמשכורת לא השתנתה. כעת 4 חברות רודפות אחרי, אני מבקש העלאה במשכורת. הבוס חושש שהעובד יברח, ומיד מבטיח להעלות את השכר. מתוך סקרנות הוא מוסיף ושואל: אמור לי מי הם החברות שרודפות אחריך? העובד: חברת חשמל, חברת פלאפון, חברת גז, וחברת הלוואות...

3: כמה דקות לפני חצות, אני הולך למטבח, לוקח משהו מהמקרר, סוגר אותו ושומע דברים נופלים. המחשבה הראשונה שעוברת לי בראש זה: "טוב, כנראה שמישהו בבוקר, הולך להיות ממש מופתע".

4: האשה לבעלה: כואב לי הראש היום, ולא בא לי לעשות כלום. הבעל: חבל, בדיוק רציתי להציע לך לצאת למסע קניות של בגדים. האשה: סתם צחקתי איתך. הבעל: גם אני...

5: רק באוטובוס אפשר לשמוע את המשפט

קדושת הצדיקים

ר' חיקיל שאל את הרב"ה "רב"ה פאר וואס איר טוט אוף איך מחלקת", מדעי?

כל אחד ואחד שעומד בנסיון להחזיק מעמד אצל רבנו, אז הרב"ה הופך אותו לדבר שלא היה מבריאת העולם, כל אחד שמחזיק מעמד אצל רבנו בכל הנסיונות, אז הרב"ה לאט לאט הופך אותו לדבר שלא היה מבריאת העולם, דבר כזה שלא היה מבריאת העולם.

כי כל נשמה זה דבר חדש לגמרי, זה דבר חדש לגמרי, כל נשמה זה דבר חדש לגמרי שלא היה מבריאת העולם, [ואפלו ענין הגלגולים, אין זה שאדם זה ירד שוב, אלא כל אדם הוא חדש לגמרי, אלא שזה בחינה של המגלגל וכו... (הרב בשיעורים)] רק הצדיק יכול לגלות את זה, אף אחד לא יכול לגלות את האוצרות שטמונים בכל נשמה, רק הצדיק. (מעלות הצדיקים).

רק הצדיק – יכול לגלות את האוצרות הטמונים בכל אחד

אדם צריך להיות כלו באורות, כלו מקף באור הנצח, רבנו זה נצח, וצריך להיות מקף באור הנצח, להיות כל יום מקף באורות של רבנו, שרבינו יכול להכנס רק כשאנחנו בשפלות וענוה, רק שאדם רודפים אותו ומשפילים אותו אז אפשר להמשיך לו את האור האלוקי, רק כשאדם הוא גרדף וכלם מדברים עליו, כי הרב"ה אומר הבאתי לכם מתנה מחלקת, עלי [צריך שיחלקו] מהפריזבע לפריזבע, הרב"ה אומר עלי חולקים מפסיעה לפסיעה, מאצטבא לאצטבא, פריזבע זה הגדרות שמפרידים בין רשות הרבים לחצרות, אז הרב"ה אומר מגדר לגדר, מהפריזבע לפריזבע, הרב"ה הביא את המתנה מחלקת, הרב"ה אומר המתנה הכי גדולה של הנו אדם זה מחלקת.

היננד ילדים

לחבב את התורה על הילדים

כל העבודה שלי ועל כן כשאמר לו שגטרף יוסף נאמר "ינקמו כל בניו וכל בנותיו לנחמו וימאן להתנחם ויאמר כי ארד אל בני אבל שאלה ויבך אתו אביו" (בראשית לו, לה).

אם אדם בנו נפטר בחייו, הוא לא הולך בדרך טובה ה' ורחם, אדם צריך תפלות, לשבת עם הבן, וללמוד איתו, ולחבב לו את התורה, ולקרא אתו את הפרשה, את התהלים, תיקון הכללי, עכשיו אין למודים, צריך ללמוד עם הבן, האבא צריך להביא כמה ילדים אליו הביתה וללמוד אתם, ללמוד אתם את הפרשה, את אלו מציאות, פירות מפורים. (באר בשדה קפ"ז).

עכשיו זה היארצייט של עלי הפהן בימי שמואל הנביא. שהוא נפל על המפרקת ונפטר, לתקן את אהרון הפהן שעל ידו נתגלגל יצירת העגל, כי אהרן לא קבל שום ענש, רק נפטר לו שני הבנים וגם על זה הוא צריך לכפר. אם אדם נפטרים בניו בחייו הוא צריך גם את זה לכפר, אדם צריך להתפלל שהבנים יחיו. על ידי התפלה הוא יכול תמיד להציל את הבנים שלו, שיעשו תשובה. שילכו בדרך הישרה, יעקב אומר אם יוסף נפטר אני הולך לגיהנום, גמרנו, יש קבלה בידי שאם איזה בן יפטר בחיי אני יורש גיהנום. זה לא שנה

קדושת הבית

האשה תמיד יש לה רוח הקודש

הולך לאבדון הוא והבנים שלו! לכן האשה היא הנלקחת. לכן אומר ה' לאברהם "שמע בקול שרה אשתך" מה שהאשה אומרת זה קדש קדשים! תמיד צריך לשמע בקול האשה, חוץ מאם תגיד לו לחלל שבת, אבל כל מה שאומרת זה קדש קדשים! אז כתוב בפרשה "כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקלה" (בראשית כ"א י"ב), אומר רש"י ששרה היתה יותר גדולה מאברהם אבינו, כי רק שרה הבינה את האמת, היא הבינה היה לה עין חדה, היה לה רוח הקדש אמתית. כי בכל אשה יש רוח הקדש, בכל אשה יש בחינת נבואה. (שעור מתשפ"ג).

האשה היא תמיד יש לה נבואה יש לה רוח הקדש, והאשה היא תמיד יותר מהאיש בכל המובנים! ככה ה' ברא שהאשה תהיה יותר מהאיש, יותר משלמות מהאיש, יותר יראת שמים מהאיש, יותר תמימה מהאיש. האיש הוא מלא קומבינות הוא יש לו איפונים וסמרטפונים והכל זה עבודות זרות, הכל זה אלילים, הכל זה האדם שורף את הנשמה שלו! ברגע שהוא מחזיק איפון גשרפה לו הנשמה! גמרנו הוא אבוד לנצח נצחים. האשה עוד רוצה להציל משהו, והאיש הוא טפוש, הוא לא מבין כלום, הוא לא מבין שעכשו הכל

קדושת ההגמרה

העיקר זה מוח מהיר וחרוף

דלא א'תידע [ר"ת] אדר, לכן זה הכל על חדש אדר כל הפסלים שהוא עשה.

הרבה אומר כאן בתורה ע"ב שאדם צריך שיהיה לו מוח מהיר וחרוף, לא מספיק שיש לו מוח, צריך מוח מהיר וחרוף, צריכים כל היום ללמוד גמרא, כל היום משבע בבקר עד עשר [בערב], רק ללמוד גמרא אחרי זה יש לו מעשר בלילה עד שבע בבקר יש לו תשע שעות שהוא יכול ללמוד דברים אחרים, אבל קדם צריך משבע בבקר עד עשר בלילה רק ללמוד גמרא שיהיה לו מוח מהיר וחרוף, מהיר וחרוף, "חזית איש מהיר במלאכתו" (משלי כב, כט), צריך שיהיה המוח הכי מהיר בעולם הכי חריף בעולם.

אדם צריך שיהיה לו מוח כמו מתושלח, שהוא היה מזוין את השמש, מי שיש לו מוח מהיר הוא יכול להזוין את השמש. (שעור מתשפ"ג).

הרבה אומר שהעקר זה שאדם יהיה לו מוח מהיר וחרוף, הוא צריך לחדד את המוח, יש פה חנות למכשירי כתיבה כאן במאה שערים אז תוכל להשיג מחדד לשעור הבא, הרבה אומר שצריכים לחדד את השכל, כך הרבה אומר, לחדד, שיהיה לאדם שכל חד וחרוף שיהיה בחינת אברהם אבינו, שאברהם ידע את כל הש"ס בעל פה היה לו 400 מסכתות היה לו שהוא ידע אותם בעל פה אברהם אבינו כתוב בגמרא עבודה זרה, ואברהם אבינו שהוא היה ראש המאמינים, הוא לא היה יהודי בהתחלה, הוא היה הבן של תרח הוא גדל בבת ים הוא היה הבן של תרח, ותרח חנף אותו, חנוך לכבד את הפסלים לרחץ אותם, הוא היה עושה פסלים מפלסטלינה חמו, הוא עושה פסלים, יום ולילה עושה פסלים. כי ר'ישא

קדושת המידות

הפאות והזקן – זה הכלי מלחמה האמיתיים

אלה"ם, ו-אלה"ם במילוי כר: אל"ף למ"ד ה"י
י"ד מ"ם, גימטריא 300, הרי שפעמים פאה
גימטריא קרק"ר. והמתבאר שעל ידי שהולכים
עם שני פאות יתקיים נבואה זו של וקרקר'
שפרשו כלוי הסטרא אחרא הנקרא בני שת]
הפאות זה כנגד אבא ואמא, הפאה הימנית
זה אבא, הפאה השמאלית זה אמא, זה אבא
ואמא, אבל לא סתם אבא ואמא – אבא
ואמא שבצתיקא, כי על ידי הפאות עולים
לצתיקא, ולכן אדם על ידי הפאות שיש לו
מגיל 3 הוא מקבל את האור, כבר לפני הזקן.
הזקן, הזקן לא צומח מהבן אדם – הבן אדם
צומח מהזקן, זה בדיוק הפוך! הבן אדם צומח
מהזקן! (שעור מתשפ"ג).

אז אומר הגאון: [שתיקון זה שיהיה על ידי
כלוי הסטרא אחרא יהיה נעשה] על ידי
הפאות, אדם לא צריך שום דבר, רק – ללכת
עם פאות. פאות – זה כמו טנקים, כמו מייגים,
כמו טילים, פאות – זה הכלי מלחמה הכי
מפתח שיש, הכי מסכן שיש – זה הפאות,
אם יהודי הולך עם פאות אז אף אחד לא
יכול להלחם אתו, הוא מנצח את כלם, ברגע
שיהודי לא נוגע בפאות שלו – הוא "מחץ
פאתי מואב", אז "מחץ פאתי מואב וקרקר"
"קרקר" זה פעמים 300 [גימטריא] שני פאות,
[והחשבון כר, ש-פא"ה גימטריא 86, גימטריא

♦ התקופה ♦

אנחנו עכשיו נמצאים,
בתקופה הכי נוראה שהיה בארץ
ישראל.

אחרי שמונים שנה,

שהקימו פה מדינה,

של פושעים,

של רוצחים.

כל השרי ממשלה-

זה חברה של רוצחים,

חברה של בריונים,

של הידמקעס!

זה צריכים לחיות עוד מאה שנה,

לספר את כל הסיפורים!

צריכים לקרוא את כל

הסיפורים!

יש מה לעשות.

יש כזה יום ארוך-

צריך לדעת את כל הסיפורים.

מה עם ישראל עבר,

איזה פגיעות מהציונים,

לקחו את הכספים,

את ה"מחצית השקל",

אנשים גוועו פה מרעב!

♦ השידוך האמיתי ♦

אליעזר היה בטוח שאברהם טועה.

לא היה לו שום ספק.

אשה אחת כשרה בתוך מיליון
בנות,

איך הוא ימצא אותה?!

מה הוא יעשה?!

אברהם אמר לו:

"מלאכי ילך לפניך".

האשה הראשונה שתפגוש - זה
השידוך!

כי אדם צריך לדעת:

שהאשה הראשונה שהוא פוגש-

זה השידוך!

הוא מחפש לו עוד שידוכים,

אז הוא רק יפול מהפח אל הפחת.

אמר לנו את זה רב' אלה לאפיאן

בכפר חסידים:

האשה הראשונה שפוגשים-

תגמרו!

השניה- זה כבר לא השידוך שלך!

השידוך זה הראשונה!

אם אדם לא מתבלבל,

הוא הולך עם הצדיק-

אז הוא מוצא את השידוך שלו!

♦ ר' ישעיה מקרסטיר ♦

ר' ישעיה מקרסטיר,
שלושים שנה לפני שפרצה השואה,
הוא אסף את הגבאים שלו.
אמר;
הולך להיות שואה.
ואמר;
כל מי ששירת אותי בנאמנות ינצל!
אתם כבר לא תהיו חיים,
אז הנכדים ינצלו.
הנכדים עברו את השואה.
הנבואה הייתה,
שהנכדים האלו כבר יראו את
השואה-
אבל אני יעביר אותם!
יש ספר 'הבטחה'-
שהוא אמר את זה שלושים שנה לפני
השואה.
עוד שלושים שנה הולך להיות שואה
נוראה,
הקרסטירער הבטיח:
שמי שיהיה נאמן לו-
אז הוא יציל אותו מהשואה!
הבטיח את זה!

♦ ישר לגן עדן ♦

דתן ואבירם;
המרידו את העם נגד משה,
והלכו ללקוט מהמן בשבת,
והשאירו מהמן כל יום,
והם היו במחלוקת קרה,
והמרידו אותם נגד משה,
ועשו את החטאים הכי גדולים-
אבל מכיון שהם קיבלו מכות למען
עם ישראל-
נבקע להם הים,
אפילו שהם היו הרשעים הכי
גדולים!
אם אדם מקבל מכות למען עם
ישראל, למען יהודים-
אז הוא נכנס ישר לגן עדן!
ישר לגן עדן!
כל אלה שנהרגים כל יום-
ישר לגן עדן!
עכשיו אומרים את זה בכל
הדרשות:
החיילים הולכים למות-
נכנסים עכשו לגן עדן!

שלטים שחסרים באוטובוסים: אין לשבת ליד נוסע עד שכל המושבים תפוסים

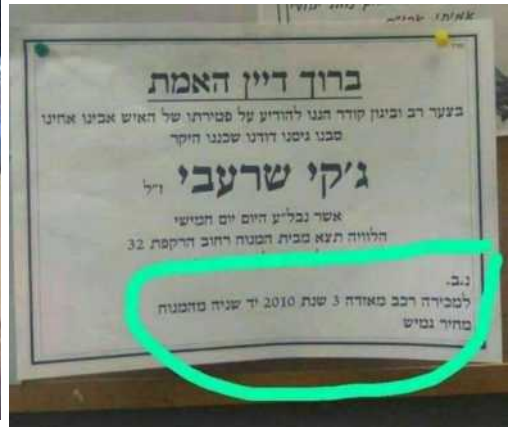

ביידו:

DONT

אל תתקפו את איראן
אל תכנסו לרפיח
אל תחסלו את חמאס
אל תשלחו נשק לישראל

סמכתם על בשר ודם, ועכשיו?
תסמכו רק על הקדוש ברוך הוא!

מקור אמריקאי: ביידן רוצה לחזור בו מהדברים שאמר השבוע, רק שהוא לא זוכר מה הוא אמר

מלחץ...

ובכן, מצווה אני
עליכם שתדפיסו
הספרים.
שיהיה יפוצו
מעיינותך
חוצה

שתהיו
חזקים
בממון,
ברצון
ובטרח

מקיימים את צוואת
ר' נתן זיע"א
ומשתתפים בהדפסת והפצת ספריו של
מורינו הרב שליט"א

המגלה ומאיר את דרך
רבינו הקדוש והנורא
בעולם

בהדפסת

7

ספרי מורינו הרב החדשים

תשע"ו

1
חלק ג'

שיעורים שנאמרו מהודש
שבט עד סוף השנה
רובם מתוך בור הכלא הנורא
בדרום אפריקה ובארץ ישראל

תשפ"ב

3
חלקים

שיעורים • מכתבים • מאמרים
• תפילות • קריאות קודש
שנת השחרור!

תשפ"ג

3
חלקים

שיעורים • מכתבים • מאמרים
• תפילות • קריאות קודש

ואמה
שהעקר
עסק
שלכם
יהיה
להדפיס
ספרים
יפוצו
מעיינותיך
חוצה

לעריטים נוספים:

058-3289-318

ניתן להנציח מהדורות, חומשים, פרשות, וחודשים, להשתתף בהדפסת הספרים הקדושים.